

SEPTEMBER 1984

de

VERSCIJNT MAANDELIJKS

ECHTE WAARHEID

tijdschrift voor zuiver begrip

Europa's Onzekere Toekomst

De Echte Waarheid wordt geheel gratis uitgegeven. Dit wordt mogelijk gemaakt door bijdragen van onze lezers en van hen die vrijwillig medewerker zijn geworden in dit wereldomvattende werk. *De Echte Waarheid* streeft geen winstbejag na, neemt geen commerciële advertenties aan en heeft niets te koop. Bijdragen worden dankbaar aanvaard.
België: Postrek.: No. 000-0157667-42 N+; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Antwerpen, No. 721 5205043
14. Nederland: Postgiro No. 1954800; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Utrecht, No. 555013340. Voor beide landen ten name van Stichting Ambassador College, Postbus 444, 3430 AK Nieuwegein (Nederland).
Verspreiding en redactie van de Nederlandstalige editie: Stichting Ambassador College, Postbus 444, 3430 AK Nieuwegein (Nederland). Verantwoordelijke uitgever in België: H.C.A. Van Lerberghe, Postbus 3, 2120 Schoten (België).

de ECHTE WAARHEID

tijdschrift voor zuiver begrip

17E JAARGANG No. 8 OPLAGE WERELDWIJD 7.207.000

SEPTEMBER 1984

OPRICHTER EN ALGEMEEN HOOFDREDACTEUR: HERBERT W. ARMSTRONG

HOOFDREDACTEUR:
HERMAN L. HOEH

EINDREDACTEUR:
DEXTER H. FAULKNER

SENIOR REDACTEUR:
RAYMOND F. MCNAIR

NIEUWSREDACTEUR:
GENE H. HOGBERG

REDACTEUREN:

RONALD D. KELLY, RODERICK C. MEREDITH,
DONALD D. SCHROEDER, JOHN R. SCHROEDER,
MICHAEL A. SNYDER, CLAYTON D. STEEP,
KEITH W. STUMP

ASSISTENT-REDACTEUREN:

SHEILA GRAHAM, NORMAN L. SHOAF

VASTE MEDEWERKERS:

DIBAR APARTIAN, ROBERT BORAKER,
JOHN HALFORD, KENNETH C. HERRMANN,
ROD MATTHEWS, L. LEROY NEFF,
RICHARD PAIGE, PATRICK A. PARNELL,
RICHARD J. RICE, RICHARD H. SEDLIACIK,
DAN C. TAYLOR, JEFF E. ZHORNE

TECHNISCH KOPIJREDACTEUR:
PETER MOORE

REDACTIE-ASSISTENTEN:

CHERYL EBELING, KAREN FERGEN,
WERNER JEBENS, JANICE ROEMER, MARIA ROOT,
WENDY STYER, RON TOTH, EILEEN WENDLING

VORMGEVING:

RANDALL COLE

Medewerkers: MATTHEW FAULKNER,
L. GREG SMITH

Coördinator Vormgeving: GREG S. SMITH

FOTOREDACTIE:

Hoofd fotografische verzorging:

WARREN WATSON;

Hoofd fotoproduktie: HAL FINCH;

Medewerkers: G. A. BELLUCHE JR.,

KEVIN BLACKBURN, CHARLES BUSCHMANN,

NATHAN FAULKNER, ALFRED HENNIG,

ELIZABETH RUCKER,

KIM STONE

Fotoarchief: VERONICA TAYLOR

UITGEVERIJ:

Directeur uitgeverij: RAY WRIGHT;

Hoofd produktie: ROGER G. LIPPROSS;

Produktie: RON TAYLOR;

Coördinatoren internationale edities: JEANNETTE

ANDERSON, VAL BROWN, BOB MILLER;

Distributie: BOYD LEESON;

Distributie-assistent: CAROL RIEMEN;

Distributie losse nummers: JOHN LABISSONIERE

FINANCIËEL BELEID:

L. LEROY NEFF

INTERNATIONALE EDITIES:

DUITS: JOHN B. KARLSON;

ENGELS: JOHN R. SCHROEDER

FRANS: DIBAR APARTIAN;

ITALIAANS: CARN CATHERWOOD;

NEDERLANDS: JOHAN WILMS;

NOORS: ROY ØSTENSEN;

SPAANS: DON WALLS

KANTOREN:

AUSTRALIË: ROBERT MORTON;

CANADA: COLIN ADAIR;

ENGELAND: FRANK BROWN;

FILIPPIJNEN: GUY AMES;

FRANKRIJK: SAM KNELLER;

LATIJS-AMERIKA: LEON WALKER;

NEDERLAND: BRAM DE BREE;

NIJEUW-ZEELAND: PETER NATHAN;

PUERTO RICO: STAN BASS;

WEST-DUISSLAND: FRANK SCHNEE;

ZUID-AFRIKA: ROY MCCARTHY;

ZWITSERLAND: BERNARD ANDRIST

ARTIKELEN

- 2 De verkiezingen van het decennium
- 5 Achter Europa's huidige crisis — Kolossus in de maak
- 7 De Europese Gemeenschap met ineenstorting bedreigd
- 9 De weg om aan de angst voor nucleaire oorlog een einde te maken . . . nu!
- 15 Het leven wordt beter op latere leeftijd
- 19 Waar is de ware Kerk?
- 24 Markus — De man achter het evangelie

RUBRIEKEN

- 1 Persoonlijk van Herbert W. Armstrong
- 29 Van onze lezers

VOORPAGINA

Hoe kan men het beste de geografische positie van de Europese Gemeenschap begrijpen? Vanuit een nieuw perspectief, dat van over de Atlantische Oceaan, in plaats van dat vanuit het zuiden! De enorme omvang en het militaire potentieel van Sovjet-Rusland dreigend aan de donkere horizon.

ILLUSTRATIE REN WICKS

De Echte Waarheid (*The Plain Truth*) wordt ook in het Duits, Engels, Frans, Italiaans, Noors en Spaans uitgegeven door Ambassador College in Pasadena (Californië, V.S.), Borehamwood (Engeland). © 1984 Ambassador College. Alle rechten voorbehouden. Printed in England by Ambassador Press, St. Albans. Gelieve uw correspondentie en abonnementsaanvragen te richten aan:

AMBASSADOR COLLEGE, Postbus 444,
3430 AK Nieuwegein (Nederland).

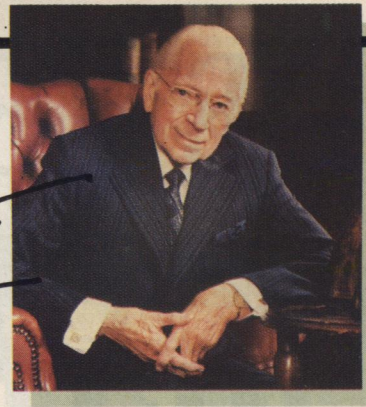
Telefoon: 03402-39922

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje insluiten a.u.b.

Voor *The Plain Truth* schrijf naar:

- *Europa, India, Afrika:* P.O. Box 111, Borehamwood, Herts., Engeland WD6 1LU
- *Verenigde Staten:* 300 W. Green Street, Pasadena California 91123
- *Canada:* P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2
- *Australië en Zuidoost-Azië:* P.O. Box 202, Burleigh Heads, Qld. 4220, Australia
- *Nieuw-Zeeland:* P.O. Box 2709, Auckland 1
- *Zuid-Afrika:* P.O. Box 1060, Johannesburg
- *Filippijnen:* P.O. Box 1111, Makati, Metro Manila
- *Latijns-Amerika:* P.O. Box 5-595, 06500 Mexico D.F.-Mexico
- *Caribisch gebied:* P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

PERSOONLIJK VAN

Stabat in

De Weg naar Vrede

Laat mij u wat BEGRIP van oorlog en VREDE geven.

Waarom kunnen regeringsleiders niet inzien dat ALLEEN GOD de ANTWOORDEN heeft? Dat de BIJBEL de meest actuele bron van kennis en begrip in de huidige wereld is ter oplossing van alle problemen?

De ECHTE WAARHEID is een nieuwsblad dat u op de hoogte houdt van de essentiële gebeurtenissen in de wereld die ons rechtstreeks leiden naar de VREDIGE en GELUKKIGE WERELD VAN MORGEN — maar het is nog veel meer. Het is een tijdschrift voor BEGRIP — begrip niet slechts van essentiële gebeurtenissen, maar begrip van het leven zelf, van het DOEL en de werkelijke betekenis van het leven — van de OORZAKEN van problemen, hetzij persoonlijke en individuele, hetzij nationale of wereldproblemen en de OPLOSSING ervan, en van hoe, wanneer en door welke middelen deze reusachtige problemen zullen worden opgelost.

En het belangrijkste van alles: De ECHTE WAARHEID brengt u BEGRIP van het Woord van God, de BRON van WAARHEID — en van de PROFETIEËN over de gebeurtenissen in de komende jaren.

WAAROM voeren volken OORLOG? WAAROM staat God oorlog, geweld en menselijk lijden toe? Velen redeneren dat als God LIEFDE is, Hij zeker niet al dit lijden zou wensen! En als Hij ALMACHTIG is, zou Hij het kunnen voorkomen. WAAROM doet Hij dat niet?

Zeker, God zou het kunnen beletten — en dat zal Hij ook spoedig doen. Maar waarom niet duizenden jaren geleden?

Om een uiterst belangrijke reden. Er wordt hier op aarde

de een DOEL verwezenlijkt. De mens is hier op aarde geplaatst voor de ontwikkeling van goed KARAKTER. Dat DOEL vereist in de mens een vrije wil om te handelen. Het is nodig dat de mens zowel het voorrecht als het vermogen wordt gegeven om zijn eigen besluit te nemen. Anders zou hij een automaat zijn — geen persoonlijkheid. Er is een WEG die vrede zal opleveren — een weg naar geluk en naar overvloedig welzijn — en mét deze weg, zal God eeuwig leven geven!

Welke is die weg?

De eeuwige Schepper heeft niet alleen de wetten van de natuurkunde in werking gesteld — zoals de wetten van de zwaartekracht en de traagheid — maar ook een *geestelijke* wet die DE WEG is tot alle zegeningen. Het is eenvoudig een zaak van OORZAKEN en GEVOLG. Die wet is de weg van LIEFDE. En liefde is op de ander gerichte zorgzaamheid. Liefde bestaat uit geven, helpen, dienen en delen — maar de menselijke natuur trekt de mensheid naar precies de tegengestelde richting — naar egocentrisme, zelfzucht, hebzucht, naar de weg van ijdelheid — de weg van krijgen, nemen, vergaren — van wedijver, strijd, afgunst, wrok en haat.

Gods grote geestelijke WET is eenvoudig de OORZAKEN van vrede, geluk en overvloedig welzijn. De schending van die wet, door toe te geven aan de drang van de menselijke natuur, is eenvoudig de AFWEZIGHEID van vrede, geluk en overvloedig welzijn.

God heeft voor de mens de kennis neergelegd van zijn wet — van zijn LEVENSWIJZE! Hij dwingt de mens te KIEZEN!

Zou de mens willen dat God hem dwong Gods weg te volgen, tegen het verlangen van de menselijke natuur in? Nooit! Hij zou uitroepen „God is onrechtvaardig!” De mens wil het recht van vrije keuze.

Om zijn DOEL te bereiken heeft de Schepper een periode van zeventienduizend jaar vastgesteld. De eerste zes van deze duizendjarige „dagen” zijn voor de mens gereserveerd om een KEUZE te doen: ofwel Gods wet gehoorzamen, dwz. zich vrijwillig onder GODS REGERING plaatsen, ofwel zijn eigen denkbeelden van MENSELIJKE heerschappij uitwerken. De mens verkoos God, zijn regering en zijn wet te verwerpen. Hij verkoos de begeerten van zijn vleeselijke, egocentrische natuur te volgen.

Toegeven aan de MENSELIJKE NATUUR is de OORZAKEN van oorlog.

Gehoorzaamheid aan Gods wet van vrede is de OORZAKEN van vrede. □

DE VERKIEZINGEN VAN HET DECENNIUM

Gene Hogberg

Het resultaat van de Amerikaanse nationale verkiezingen van deze herfst zal van grote invloed zijn op de toekomst van de Westerse wereld. Speciaal de Europeanen kijken nauwlettend toe.

Zal de fungerende president Ronald Reagan — die op het ogenblik hoge ogen gooit in populariteitsenquêtes — worden herkozen? Hoe sterk zal zijn democratische uitdager uit de bus komen? Zal de verhouding tussen het Congres en de bewoner van het Witte Huis verbetering ondergaan, of zoals in de afgelopen jaren opnieuw worden gekenmerkt door naijver

bijzonder voor Europa.

De betrekkingen tussen Washington en de regeringszetels van West-Europa zijn gespannen voor zover het gaat om handelskwesties en om de benadering van de Sovjet-Unie. Velen zijn van mening dat de Westerse alliantie een kruispunt begint te naderen — een situatie die aan beide zijden van de Atlantische Oceaan om een besluitvaardig en corrigerend leiderschap vraagt.

**Van eensgezindheid tot
onvoorspelbaarheid**

heid in de Amerikaanse staatkunde, in het bijzonder met betrekking tot de buitenlandse politiek.

Gedurende de gehele periode na de Tweede Wereldoorlog traden er ten aanzien van het brede spectrum van de internationale betrekkingen niet veel belangrijke verschillen van inzicht tussen de voornaamste twee politieke partijen, de Democraten en de Republikeinen, aan het licht. Er kwam nauwelijks verandering in de Amerikaanse buitenlandse politiek toen de democraat Harry S. Truman op de republikein Dwight D. Eisenhower overgingen. Zelfs de acht jaar daarna plaatshebbende machtswisseling met het democratische bewind van John F. Kennedy bracht nauwelijks rimpeling in de Amerikaanse visie op de wereldproblemen.

In deze periode kon een president van elk dezer beide partijen op een meerderheidssteun in het Congres rekenen. Verschillen van inzicht beperkten zich hoofdzakelijk tot binnenlandse aangelegenheden, zoals weerspiegeld in Kennedy's „New Frontier”-programma.

Het zelfde kan niet worden gezegd van recente verkiezingen. Al sinds de campagne van 1972 heeft zich wat buitenlandse zaken betreft een brede kloof tussen de beide partijen geopend. Deze voortdurend breder wordende kloof in de wereldvisie der Verenigde Staten trad duidelijk aan het licht bij de verkiezing van Jimmy Carter in 1976.

NICK TAYLOR — PT

Op de economische top in Londen werd kritiek op president Reagan (midden) getemperd om zijn kansen op herverkiezing niet te schaden.

en door dikwijls radicaal uiteenlopende visies op de voornaamste kwesties?

Er staat heel veel op het spel — niet alleen voor de Verenigde Staten maar voor de gehele Westerse wereld, in het

Wat ook de feitelijke uitslag van de op 6 november te houden verkiezingen moge zijn, politieke commentatoren beweren nu dat wij getuigen zijn van het einde van de politieke eensgezind-

Terwijl hij het land op een nieuwe post-Vietnam koers richtte, verklaarde Carter dat de Verenigde Staten hun „overdreven angst” voor het communisme hadden afgeschud. De overheersende rivaliteit tussen Oost en West zou vervangen worden door een poging de economische kloof tussen Noord en Zuid te overbruggen.

In het verwachte „nieuwe wereldtijdperk” zouden de regio's van de Derde Wereld worden „ontpolitiseerd”. Beroering op de halfronden van de wereld — zoals die in Nicaragua en El Salvador op het punt stond uit te breken — stond, aldus de president, „buiten de kontekst van de betrekkingen tussen de supermachten”.

In Moskou en Havana werd een ander signaal opgepikt. Eindelijk kon men in beide steden munt slaan uit de sociale en economische problemen van de regio door er voor zichzelf belangrijke voordelen uit te slepen.

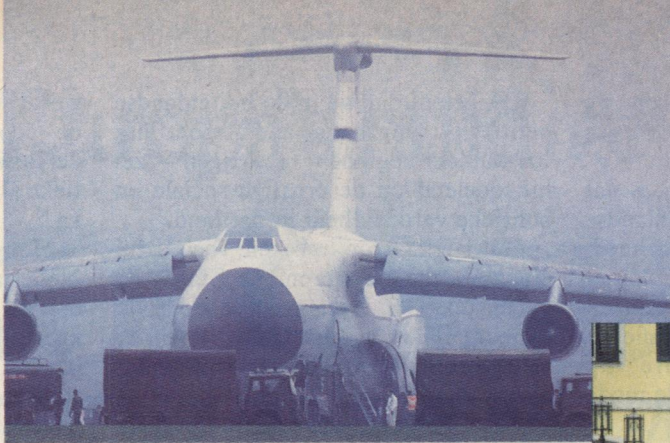
In West-Europa wierp de plotselinge schraping van het controversiële, maar in wezen defensieve wapen van de neutronenbom, schokgolven op in het hele NATO-verbond. In het bijzonder de Westduitse kanselier Helmut Schmidt was erg boos, en leverde van dat moment af kritiek op de regering Carter, die hij besluiteloos en onberekenbaar achtte.

Onenigheid in de NATO ruikend, voerde de Sovjet-Unie haar defensie-inspanningen in het westen op door SS-20 raketten te plaatsen die op de steden van West-Europa werden gericht — daarmee het Oost-West evenwicht langs het zwaarst bewapende koude oorlogsfront van de wereld verstorend.

De grootste tegenslag voor het Carter-regime was te worden opgezaald met de situatie in Iran, waar Amerikaanse functionarissen in hun eigen ambassade werden gegijzeld. Onderhandelingen leverden niets op. Zelfs de poging om de gijzelaars door middel van een militaire operatie te redden, eindigde vroegtijdig in een afschuwelijke, vurige catastrofe in de Iraanse woestijn. Het prestige van Amerika was tot een welhaast ongekend dieptepunt gedaald.

Abrupte wijziging met komst van Reagan

Op 20 januari 1981 — de dag waarop september 1984

FRANKLIN — SYGMA

waren van de juistheid van zijn scherp afgebakende standpunt inzake Midden-Amerika.

De als de algemene Europese reactie beschouwde weerslag op de opvattingen

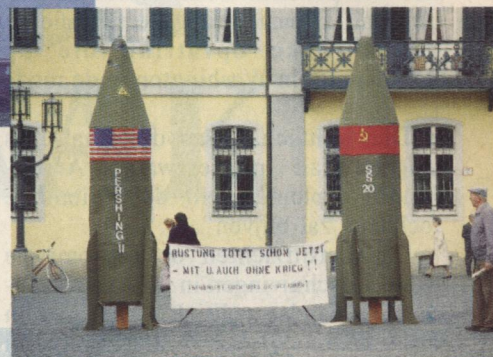
de Iraniërs hun gijzelaars lieten gaan — aanvaardde Ronald Reagan zijn ambt met het vaste voornemen de fortuin van zijn land te doen keren. Er werd een andere prioriteit gegeven aan de besteding van de belastinggelden, en wel door een onmiddellijk ingaande verhoging van het defensiebudget.

Vervolgens wendde de President — een meeslepend spreker — zich diverse malen via het tv-scherm tot het Amerikaanse publiek om het te waarschuwen voor de gevaren van de op het Westelijk halfrond broeiende revoluties. In wezen waren de problemen daar economisch en sociaal van aard, zei hij, maar machten van buiten probeerde deze uit te buiten, met het uiteindelijke doel de veiligheid van de Verenigde Staten zelf te bedreigen.

De Amerikanen, zo betoogde de President, konden zich niet permitteren de gehele regio van het Panamakanal tot de blootliggende zuidgrens van de Verenigde Staten in handen te zien van vijandige machten die over meer dan 100 miljoen mensen regeerden.

Wat Europa betreft waren sommige waarnemers van mening dat de regeringen van de NATO-landen, na hun ervaringen met het Carter-regime, de omschakeling in Washington zouden verwelkomen. Maar dat bleek niet geheel te kloppen. De Europese autoriteiten hadden zich inmiddels aangepast aan het ontbreken van een vastberaden leiderschap in Washington, en waren nog niet bereid zich opnieuw te laten leiden of de les te laten lezen.

Reagans botte uitspraken over de Sovjet-Unie verontrustten velen op het continent die evenmin overtuigd

BOSSU SYGMA

ATLAN — SYGMA

De Amerikaanse bijdrage aan de verdediging van West-Europa ligt onder het vuur van een luidruchtige minderheid.

gen van de regering Reagan leidde op haar beurt tot beschuldigingen van de zogenaamd „neoconservatieve” kringen in de Verenigde Staten, dat als de West-Europeanen „door de knieën” zouden gaan voor het communisme, het NATO-verbond in feite geen betekenis meer zou hebben en radicaal veranderd, dan wel geheel geschrapt zou moeten worden.

„Lichtschakelaar-diplomatie”

Wat buitenstaanders nog het meest verontrust met betrekking tot het Amerikaanse politieke gebeuren van deze tijd, is het feit dat Washingtons kijk op de wereld en zijn politiek jegens vriend en vijand van de ene verkiezing op de andere kunnen veranderen.

„Er is doodgewoon geen hoofdlijn meer in de Amerikaanse buitenlandse politiek waaraan de grootste twee partijen zich kunnen vasthouden. Dat is de nieuwe realiteit.” Dat schrijft William Pfaff, een in Parijs wonend Amerikaans journalist. Wat ontbreekt, zegt hij, is „een eenstemmig geloof bij

het publiek in de positie en de bedoelingen van Amerika in de wereld”.

Het resultaat, zo vervolgt hij, is dat waarover de minister van Buitenlandse Zaken George Schultz zich heeft beklaagd: de „lichtschakelaar-diplomatie” die politieke beleidslijnen aan en uitdraait al naar gelang de filosofie en de politieke opvatting die op dat moment in Washington in de mode is.

Die lichtschakelaar-diplomatie is volgens Pfaff „precies wat de Amerikaanse diplomatie in de afzienbare toekomst zal blijven”.

De vooruitzichten op toekomstige wilde verschuivingen in de Amerikaanse buitenlandse politiek — zo niet in 1984 dan toch zeer waarschijnlijk in 1988 — zijn er nu reeds.

Maar mocht de Democratische Partij bij de presidentsverkiezingen van 1984 de overhand krijgen, schrijft columnist Patrick J. Buchanan, „dan zal de radicaalste verschuiving in de bewegingsrichting van Amerika en in Amerika's nationale prioriteiten zich voordoen in de buitenlandse politiek en in de landsverdediging. De fundamentele premisse van 40 jaar Amerikaanse buitenlandse politiek van Truman tot Reagan [de worsteling tussen Oost en West] ... zal dan worden opgegeven.”

Een aanwijzing daarvoor is de positie die in de buitenlandse politiek wordt ingenomen door de democratische uitdager Jesse Jackson, die niet zonder invloed is op de richting waarin zijn partij zich in de toekomst zal bewegen.

Jackson ziet de wereld met geheel andere ogen dan president Reagan. Hij heeft het herhaaldelijk over Amerika's „obsessie voor het communisme”, en borduurt daarmee voort op het stramien van de regering Carter. Maar hij gaat nog veel verder. Hij heeft kritiek op de naar zijn mening „Eurocentrische” houding van de meeste Amerikaanse politici, en ziet zichzelf als „een inwoner van de Derde Wereld die in de Eerste Wereld is opgegroeid”.

Amerika op drift

De voormalige Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken Henry Kissinger sprak onlangs zijn eigen diepe bezorgdheid uit over wat hij de huidige „vertrouwenscrisis” van het Amerikaanse leiderschap noemde.

„Ik geloof dat we in de buitenlandse politiek zo langzamerhand Argentijnse toestanden beginnen te krijgen”, zei hij, doelend op de ernstige sociale en politieke verdeeldheid in dat land.

Het begint erop te lijken, voegde hij eraantoe, dat de Verenigde Staten de gebeurtenissen „niet meer in de hand hebben. De vraag rijst dan: wie zal er naar voren treden, een serieuze leider of een demagoog?”

Toen men hem eraan herinnerde dat hij al eerder had gewaarschuwd tegen nog meer „debâcles” in de buitenlandse politiek, antwoordde hij: „Maar er zijn er nog veel meer op komst.” De zaak zou nog in de hand gehouden kunnen worden met een „vastberaden Amerikaanse politiek”, voegde hij eraantoe — „als er zo iets bestond”.

Het Britse Lagerhuislid J. Enoch Powell, dat er zeer uitgesproken meningen op nahoudt, had een nog minder genuanceerde visie op de positie van Amerika in de huidige wereld:

„Nog steeds reusachtig en machtig, maar ineffectief en doelloos liggen de Verenigde Staten als een oud oorlogsschip waarvan de masten overboord zijn geslagen, te slingeren in de trog van het wereldgebeuren.”

Invloed op Europa

De toenemende onvoorspelbaarheid van de Amerikaanse buitenlandse betrekkingen speelt een grote rol in de snelle opkomst van het „Europessimisme” op het continent. Eenvoudig uitgedrukt, is Europessimisme een wijdverbreid gevoel dat de naties van Europa voortaan aangewezen zullen blijven op een nauwelijks belangrijk binnenwater, in het bijzonder wat de economische rangorde in de wereld betreft. Zo is men bijv. van mening dat de wedloop om geavanceerde technologie, de „high-tech race” al grotendeels gewonnen is door Japan en Amerika.

Wat de negatieve stemming nog verder drukt is het geloof dat de Verenigde Staten langzaam maar zeker bezig zijn Europa op te geven als een verdedigbaar deel van de wereld. Het Britse nieuwsweekblad *The Economist* stelt het als volgt:

„Dit Amerikaanse verkiezingsjaar heeft aan het licht gebracht dat de Amerikanen steeds meer bezwaren hebben tegen de ongerijmdheid [zoveel geld te moeten uitgeven aan de verdediging van Europa]. Zij zullen nog ongeduldiger worden naarmate hun aandacht steeds meer van Europa

wordt weggetrokken: westwaarts door de economische mogelijkheden van de Pacific en zuidwaarts door de politieke alarmsignalen uit Midden-Amerika.”

Het laat in dit voorjaar door de Nederlandse regering genomen besluit om de toelating van nieuwe NATO-kruisraketten voor opstelling op Nederlandse bodem anderhalf jaar uit te stellen, geeft nieuw voedsel aan het ongeduld en de bezorgdheid van de Verenigde Staten over de betrouwbaarheid van de Europese leden van het bondgenootschap.

De Nederlandse beslissing speelt lijnrecht in de kaart van die conservatieve NATO-hervormers in de Verenigde Staten die beweren dat dit een nieuw bewijs is dat de Europeanen domweg niet bereid zijn zich aan hun deel van de Overeenkomst te houden. Waarom zouden de Verenigde Staten dan nog langer deel blijven uitmaken van het verbond?

Het Europese staatshoofd dat zich in het openbaar het meest bezorgd toont over deze ontwikkelingen, is de Franse president François Mitterrand. Hij heeft voorgesteld een oude instelling, de West-Europese Unie, samengesteld uit Brittannië, Frankrijk, West-Duitsland, België, Nederland, Italië en Luxemburg, nieuw leven in te blazen.

Als eerste stap ziet hij als taak van de WEU een einde te maken aan de duplicering in de Europese wapenindustrie. In de toekomst zou dit zelfs kunnen leiden tot één Europees commando.

Ook doet president Mitterrand pogingen de Europessimistische bezorgdheid in Europa om te zetten in politieke bedrijvigheid. In een in krachtige bewoordingen gestelde verklaring van vertrouwen in de Europese toekomst, zei Mitterrand op 24 mei in Straatsburg dat zijn land klaar staat voor formele besprekingen over een nieuw verdrag om tot Europese politieke eenheid te komen.

In zijn toespraak tot de leden van het uit 10 landen bestaande Europese Parlement waarschuwde Mitterrand: „Wij bevinden ons opnieuw in een fase waarin het lot van Europa op het spel staat. Veel te lang hebben wij ons laten weerhouden door onzinnige twisten.”

Om de kwestie van de politieke eenheid over het dode punt te helpen, (Zie verder pagina 28)

Achter Europa's huidige crisis...

KOLOSSUS IN DE MAAK

Keith W. Stump

Met haar bestaan aan een zijden draad streeft de Europese Gemeenschap naar een krachtige politieke oplossing voor problemen die anderszins onoplosbaar zijn.

EEN VRAAG die dikwijls door nieuwe lezers wordt gesteld, luidt: „Wat is nu eigenlijk die Europese, of Economische Gemeenschap waarover u zo vaak schrijft, en waarom is die zo belangrijk?”

Meer dan een kwart eeuw — sedert de Economische Gemeenschap in 1958 haar werkzaamheden begon — heeft *The Plain Truth* regelmatig de aandacht van zijn lezers gevestigd op deze spectaculaire associatie van Westeuropese landen die nu het grootste handelsblok van de wereld vormt.

Nu onze oplage inmiddels zo geweldig is gestegen, is de tijd aangebroken om dat opnieuw te doen. Hier volgt de *werkelijke achtergrond* van de huidige inspanningen om tot een verenigd Europa te komen!

Voordelen van samenwerking

Negenendertig jaar geleden was het door de oorlog geteisterde Europa een ruïne. De Europeanen waren hun eigen ergste vijanden gebleken. Terwijl het herstel langzaam op gang kwam,

begonnen de door de oorlog gehavende landen van Europa naar middelen te zoeken om een dergelijke catastrofe in de toekomst te vermijden. Hoe zouden zij de diepgewortelde jaloezieën en de haatgevoelens uit het

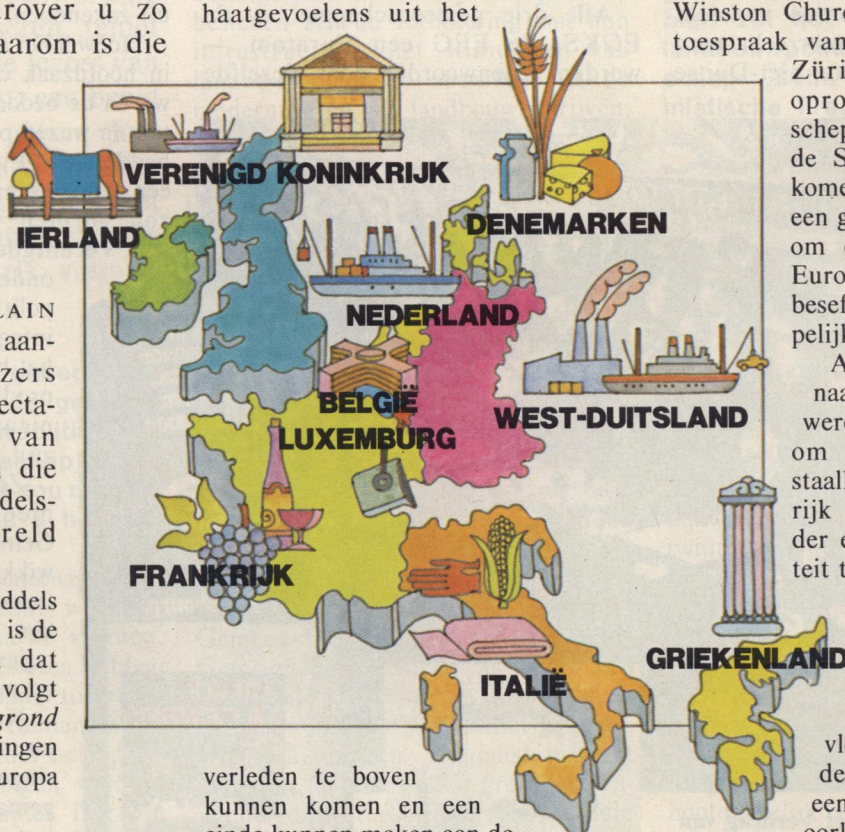
belangen de voorrang zouden krijgen boven nationale interesses, toekomstige grote uitbarstingen vermeden zouden kunnen worden.

Het was in deze geest dat sir Winston Churchill in zijn beroemde toespraak van september 1946 in Zürich een dramatische oproep deed om tot de schepping van een „Verenigde Staten van Europa” te komen. Velen vingen toen een glimpje op van zijn visie om door middel van een Europese federatie tot het besef van een gemeenschappelijke identiteit te komen.

Als eerste stap op weg naar Europese integratie werd een plan ontworpen om de ijzer-, kolen- en staalhulpbronnen van Frankrijk en West-Duitsland onder een enkele hoge autoriteit te plaatsen. Wanneer de economische vooruitzichten van Europa's twee aartsrivalen stevig met elkaar zouden kunnen worden verflochten, aldus redeneerden de voorstanders, zou een nieuwe intra-europese oorlog eenvoudig onmogelijk worden. Het project werd uitgebreid met de toetreding van Italië, België, Nederland en Luxemburg.

Deze gemeenschappelijke onderneming werd EGKS gedoopt: de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal.

Deze gemeenschappelijke onderneming werd EGKS gedoopt: de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal.

verleden te boven kunnen komen en een einde kunnen maken aan de voortdurende rivaliteit en oorlogen?

Europese staatslieden opperden dat wanneer Europa's individuele nationalismen zouden kunnen worden ondergedompeld in één Europees *supranationalisme* — d.w.z. wanneer *Europese*

De Gemeenschap begon haar activiteiten in juli 1952. Het was de eerste grootschalige Europese organisatie die door haar leden met supranationaal gezag werd bekleed.

Het onmiddellijke succes van dit project maakte de Europeanen al gauw de voordelen van samenwerking duidelijk. Zij begonnen te beseffen hoe machtig zij zouden kunnen worden als zij hun natuurlijke rijkdommen en mogelijkheden bundelden. Hier lag een kans — en misschien wel de enige kans — om iets te herwinnen van de macht en de invloed die zij eenmaal genoten.

Zo begon de economische herleving van het Europese continent uit het kerkhof van de oorlog.

Vrijhandelszone

Er was echter een groot probleem dat verdere vooruitgang in de weg stond.

Tarieven, importquota's en andere handelsbelemmeringen maakten het de landen van West-Europa onmogelijk vrijelijk handel met elkaar te drijven. Zo kon bijvoorbeeld een in West-Duitsland gemaakte auto niet in Frankrijk of Italië worden verkocht zonder dat een hoog invoerrecht werd betaald. De prijs welke niet-Duitse

kopers voor de auto moesten betalen werd daardoor opgedreven, waardoor de afzetmogelijkheden van de auto mobil in kwestie werden verkleind.

De volgende logische stap was daarom de tariefmuren te slopen die de zes Westeuropese landen van de Gemeenschap verdeeld hielden, en de goederen vrijelijk van het ene land naar het andere te laten stromen. Dit zou, aldus de voorstanders, de afzetmogelijkheden van de lidstaten vergroten en de efficiëntie van hun economie verhogen.

Met de ondertekening van het Verdrag van Rome op 25 maart 1957 werd precies zo'n plan gelanceerd. De Europese Economische Gemeenschap (EEG), begon haar operaties op 1 januari 1958. De zes aangesloten leden waren dezelfde landen die met elkaar de EGKS gesloten hadden.

Tegelijkertijd werd nog een ander lichaam opgericht, de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie (Euratom), die de gemeenschappelijke exploitatie van kernenergie voor vreedzame doeleinden ten doel had.

Alle drie gemeenschappen — de EGKS, de EEG een Euratom — worden tegenwoordig door dezelfde

bestuurslichamen geleid. De collectieve term Europese Gemeenschap (of EG) wordt nu als een gemeenzame afkorting voor de drie gebruikt.

In januari 1973 werd de handelsgemeenschap met drie nieuwe leden uitgebreid: het Verenigd Koninkrijk, Denemarken en Ierland. In 1981 trad Griekenland toe, waardoor het aantal leden op 10 werd gebracht. En momenteel zijn er onderhandelingen aan de gang om ook Portugal en Spanje te doen toetreden.

In haar hoofdkwartier in Brussel wordt deze reusachtige, tien naties omvattende vrijhandelszone nu door meer dan 10.000 Eurocraten bestuurd. In de sedert haar oprichting verstreken jaren is de Gemeenschap tot 's werelds grootste handelsblok uitgegroeid. Bovendien heeft zij een uitgestrekt netwerk van voorkeurs-handelsovereenkomsten met tientallen landen in de hele wereld opgetrokken.

„Verenigde Staten van Europa”

Maar de bedrijvigheid van de Europese Gemeenschap bestaat niet alléén maar uit zakendoen.

Hoewel het arbeidsterrein van de EG in hoofdzaak economisch van aard is, waren de bedoelingen van haar oprichters in wezen politiek. Vanaf het begin hadden de Europese plannenmakers een gemeenschap voor ogen die de kern zou vormen van een toekomstige

Verenigde Staten van Europa onder een gecentraliseerd politiek gezag. Economische integratie zou alleen maar het begin vormen. Het eindproduct zou een volslagen nieuwe *politieke* eenheid zijn.

Zelfs in die eerste jaren meenden velen dat de Gemeenschap zich zou ontwikkelen tot een sterke politiek-economische macht die een Europees tegenwicht tegen Sovjet-Rusland zou vormen.

Nu zijn er in de loop der jaren inderdaad grote vorderingen in de politieke arena gemaakt. Zo gingen bijv. in juni 1979 de kiezers in de lidstaten van de EG naar de stembus om voor de eerste maal *rechtstreeks* afgevaardigden te kiezen voor het vergrote en versterkte Euro-
(Zie verder pagina 27)

De ondertekening van het Verdrag van Rome op 25 maart 1957 (boven). Gaston Thorn, voorzitter van de Europese Commissie (rechts). Affiches die het Europese Parlement en de Raad van Europa meer bekendheid moeten geven (geheel rechts).

PT FOTO

BRUCELLE — SYGMA

De Europese Gemeenschap met ineenstorting bedreigd

EUROPA staat economisch op een tweesprong. Het is de landbouwpolitiek van de Europese Economische Gemeenschap, die nu 25 jaar van noeste inspanningen om de eenwording van Europa te realiseren, teniet dreigt te doen. Om de lezers van DE ECHTE WAARHEID een beeld van de situatie te geven, had redacteur John Ross Schroeder in Brussel een vraaggesprek met Martin Vasey, zegsman van de landbouwcommissaris van de EEG.

Wat is, in het kort gezegd, de feitelijke inhoud van de gemeenschappelijke landbouwpolitiek van de Europese Gemeenschap? Als u het in een paar alinea's zou moeten samenvatten, hoe zou u het dan omschrijven?

Wij hebben een gemeenschappelijke landbouwpolitiek omdat wij een gemeenschappelijke markt vormen. Dat houdt in dat wij besloten hebben alle obstakels voor de handel tussen de lidstaten uit de weg te ruimen. Maar men kan niet volstaan met het opruimen van de belemmeringen voor de grensoverschrijdende handel. Dat zou tot een chaos leiden. Men dient de bestaande nationale landbouwpolitieke maatregelen door een gemeenschappelijke politiek te vervangen, ook al is het niet voor de volle honderd procent, want men moet de lidstaten nog een flinke eigen speelruimte kunnen laten.

Zo laten wij bijvoorbeeld gezondheidsmaatregelen in vérgaande mate aan de lidstaten over, en dat scheidt tal van problemen voor de handel tussen de landen van de gemeenschap onderling. Ook laten wij de lidstaten nog in belangrijke mate vrij om geld te besteden aan de verbetering van hun infrastructuur, het stimuleren van landbouwtechnisch onderwijs en de modernisering van landbouwbedrijven, ook al proberen wij daarvoor het communautaire raamwerk te versterken.

Het deel van de landbouwpolitiek dat wij werkelijk tot een gemeenschapsaangelegenheid (verantwoordelijkheid) hebben gemaakt, is de steun aan de markt — het systeem van garantieprijzen en de middelen waarmee men deze prijzen handhaaft.

Wanneer men mensen over de Gemeenschappelijke Landbouwpolitiek hoort praten, verstaan zij daar doorgaans het systeem van marktsteun onder, dat 95% van alle landbouwuitgaven van de Gemeenschap opslorpt en zo'n 60% van alle uitgaven die de Gemeenschap doet. En aangezien de Gemeenschap tenslotte in wezen een industriële gemeenschap is, waarin de landbouw slechts 5% van het gemeenschappelijke bruto nationaal produkt uitmaakt, bestaat er een grote onevenwichtigheid tussen de hoeveelheid geldmiddelen die wij aan de landbouw besteden en de hoeveelheid die wij aan de industriële sector ten goede laten komen, zoals b.v. aan staal, textiel en ook aan de nieuwe technologische sectoren in de industrie. Deze analyse zal u duidelijk maken waarom het

debat over de toekomst van de landbouwkundige politiek van zo'n enorm groot belang voor de toekomst van de Gemeenschap is.

De Europese redacteur van een groot internationaal nieuwsweekblad zei het volgende over de landbouwpolitiek van de Gemeenschap: „Zelfs de hardnekkig optimistische Fransen geven toe dat het gevolgd systeem ... verkwisting en laksheid aanmoedigt, en weinig meer produceert dan onverkoopbare boterbergen en melkpoederduinen.” Bent u het eens met die bewering of vindt u die een beetje overtrokken?

Nee, ik ben het niet eens met die bewering, en ik moet nog zien welke Fransman ermee accoord gaat. Het gevoelen is algemeen dat het systeem geweldig succesvol is geweest in het aanmoedigen van de Europese landbouwkundige ontwikkeling — van een twintig jaar geleden nog hoofdzakelijk op keuterboeren steunende landbouw tot de moderne intensieve vorm van landbouw en veehouderij. In veel sectoren van de Gemeenschap overtreffen de opbrengsten die van de V.S. Het is stellig waar dat de kosten zijn uitgerezen boven datgene wat de lidstaten als redelijk beschouwen — hoofdzakelijk een gevolg van de toenevende overschotten in bepaalde sectoren — maar dat zijn de problemen die met succes samenhangen, en niet met mislukking. En ook aan de andere kant van de Atlantische Oceaan stuit men op deze problematiek.

Er bestaan in de wereld twee soorten

landbouwpolitiek. Aan de ene kant hebben wij de Europese Gemeenschap en Noord-Amerika die met de problemen van het succes te kampen hebben, en met de vraag hoe je de neiging kunt onderdrukken om meer te produceren dan de beschikbare markten kunnen opnemen. Aan de andere kant hebben wij de socialistische landen van Oost-Europa en een groot deel van de Derde Wereld die steeds minder in staat zijn hun bevolkingen te voeden. Het zou natuurlijk heel plezierig zijn als wij een volmaakt evenwichtige landbouwpolitiek hadden, maar als je dan al gedwongen bent tot een onevenwichtige politiek, is het beter om te maken te krijgen met overschotsproblemen dan met de problemen van tekorten.

Om nu op de wat meer gedetailleerde kritiek te komen, het is waar dat de Gemeenschap momenteel over recordvoorraden boter en magere melkpoeder beschikt, waaronder ik die voorraden versta die met publieke middelen zijn aangekocht. Wij beschikken ook over grote voorraden rundvlees. Maar afgezien van het feit dat die voorraden veel groter zijn dan nodig is, zijn ze niet onhandelbaar. Ik moet hier opmerken dat ook de Verenigde Staten over zeer grote voorraden boter, kaas en magere melkpoeder beschikken, en in hoge mate om dezelfde reden. Allebei hebben wij onze producenten garantieprijzen gegeven, en hun toegezegd al hun overschotten tegen die prijzen op te kopen uit de overheidskassen. Het gevolg is dat wij nu allebei zitten met een boterberg en een magere melkpoederberg. In Amerika komt daar zelfs nog een kaasberg bij.

Wij zoeken beiden in ons eigen belang naar een oplossing. De Amerikaanse methode is om de prijs in beginsel laag te houden en mensen te betalen om uit de melkproduktie te gaan. Maar in Europa staan wij nogal skeptisch tegenover het idee om mensen te betalen om uit de produktie te stappen als men de anderen niet verbiedt de produktie steeds maar op te voeren. Wij hebben dat in de jaren '70 geprobeerd en in ons geval werkte het niet. Wij onderzoeken nu de mogelijkheden van een quota-systeem. Niemand zou er baat bij vinden de produktie van melk te staken. Wij zouden de producenten een redelijke garantieprijs blijven betalen, maar elke produktie boven een vastgestelde hoeveelheid met een afschrikwekkende superheffing van 75% van de huidige

marktprijs belasten.

Wij zijn dus van plan de hoeveelheid melk die onze boeren mogen produceren, aan drastische beperkingen te onderwerpen. Politiek gezien is dit bijzonder impopulair. Het zal bijzonder moeilijk worden om in de Raad tot unanieme overeenstemming te komen, maar wij zijn van mening dat het de enig mogelijke oplossing van onze moeilijkheden is. En als het doorgaat dan zullen wij in staat zijn in de loop van het volgende jaar of van de volgende twee jaren van onze bestaande boter- en magere melkpoederbergen af te komen — ook al zal ons dat het nodige kosten — en wel door middel van speciale afzetschema's: voor voedselhulp, voor verkoop aan bepaalde categorieën van de bevolking, en in feite door ze goedkoop te verkopen aan iedereen die maar kopen wil.

Wat rundvlees betreft is het voornaamste probleem dat de economische recessie tot daling van de consumptie heeft geleid. Wij hebben diverse maatregelen op het oog om het opkopen van rundvlees met publieke geldmiddelen in te perken.

Wat is er fundamenteel verkeerd aan de landbouwpolitiek als men deze uit het gezichtspunt van de Europese Gemeenschap als geheel beschouwt?

Wat er fundamenteel verkeerd aan is — en dat is nu al zo'n vier of vijf jaar lang door veel mensen in de Gemeenschap en in het bijzonder door de Commissie beweed — is dat wij een onbeperkte prijsgarantie voor een onbeperkte produktieomvang hebben bevorderd, zonder ons af te vragen of de markt wel in staat was die produktie op te nemen. De rechtvaardiging van ons beleid is altijd geweest de produktie van voldoende voedsel voor onze bevolking te garanderen. U dient niet te vergeten dat West-Europa het grootste deel van deze eeuw niet in staat geweest is zichzelf te voeden, en dat voedseltekorten in het leven van degenen die er nu aan het roer zijn het belangrijkste politieke probleem hebben gevormd. Zelfs nu is Europa nog maar voor 90% in staat zichzelf te voeden, terwijl Amerika zich voor ver over de 100% kan bedruipen. Vrijwaring tegen voedseltekorten en verhoging van het zelfverzorgingsniveau is, met mogelijke uitzondering van het Verenigd Koninkrijk, een wijd en zijd aanvaard doel van de landbouwpolitiek

in West-Europa.

Wij hebben onze landbouwpolitiek altijd gerechtvaardigd met de enorme sociale betekenis van de boerengemeenschap, die in Europa wordt gekarakteriseerd door het zeer grote aantal kleine familiebedrijfjes. Om u een voorbeeld te geven, er zijn evenveel boeren in Italië als in de Verenigde Staten, hoewel de Italiaanse landbouwproduktie waarschijnlijk slechts een tiende van die van de Verenigde Staten bedraagt. Wij hebben dus met een reëel sociaal probleem te maken, dat niet van de ene dag op de andere kan worden opgelost, zelfs niet in vijf of tien jaar. De afgelopen twintig jaar hebben wij trouwens de boerenbevolking gehalveerd. Toch zijn er in de Gemeenschap nog steeds tweemaal zoveel mensen op het land werkzaam als in de Verenigde Staten, terwijl de omvang van de produktie ongeveer gelijk is. Er steekt dus een heel sterk sociaal motief achter onze landbouwpolitiek.

Maar dit geconstateerd hebbende, is iedereen het erover eens dat wij, nu de Gemeenschap een exportoverschot heeft aan granen, vlees, zuivelprodukten en wijn, niet door kunnen gaan met het verlenen van een open prijsgarantie voor de produktie van ongelimiteerde hoeveelheden, als de markt die niet geheel kan opnemen. Ik verval in herhalingen, maar dat komt voor een deel doordat de Commissie de afgelopen jaren in feite telkens weer hetzelfde heeft beweerd. Het is namelijk bijzonder moeilijk de lidstaten en de landbouworganisaties ertoe te brengen datgene op te geven dat zij als verworven rechten beschouwen. Verscheidene jaren geleden voerden wij quota's in voor suiker, en zoals ik uitlegde, praten wij nu over de instelling van een quota-regeling voor melk. Voor andere landbouwprodukten, in het bijzonder voor granen en oliezaden, hebben wij wat wij noemen een systeem van produktierichtcijfers met z.g. degressieve garantie ingevoerd. Dat wil zeggen dat wij richtcijfers opstellen voor wat wij een redelijke produktie achten; blijft de feitelijke produktie boven dat niveau uitkomen, dan wordt de garantieprijs dienovereenkomstig verlaagd.

Er zijn nog enkele produkten voor welke wij een systeem van dalende uitbetalingen toepassen. Voor bewerkt fruit zijn wij bezig met het invoeren van een steunlimiet. In sommige

(Zie verder pagina 13)

De weg om aan de angst voor nucleaire oorlog een einde te maken

...*NU!*

Herbert W. Armstrong

Waarom is er een escalatie van oorlog en geweld — zonder hoop op vrede in zicht? De wereldleiders weten het niet. Zij weten niet dat zij nu, in 1984, vrede zouden kunnen hebben. Lees het antwoord in dit onthullende artikel.

Er bestaat een weg — een beproefde en bewezen weg — een zekere weg — om een einde te maken aan iedere vrees voor een alomvattende kernoorlog tussen de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie.

Wat jammer dat regeringen en volken blind blijven voor deze weg. En hij is zo eenvoudig!

Er is een OORZAAK voor ieder GEVOLG. Onze hele samenleving en levenswijze zijn thans evenwel gebaseerd op het behandelen van gevolgen met VOORBIJGAAN aan de oorzaken. Zo bestrijdt men ziekten; zo gaat men misdaad te lijf; zo gaat men te werk om vrede te bewerkstelligen.

Werken voor vrede

Iedereen wil vrede — dat beweren wij althans. Wij WERKEN voor vrede! De Paus bepleit vrede. Eerste-ministers streven naar vrede. En toch is er geen vrede.

Waarom niet?

Het werkelijke nieuws van dit „werken voor vrede” staat reeds duizenden jaren in de bijbelse profetieën vermeld. Maar ook: „De WEG DES VREDES kennen zij niet...” (Jes. 59:8).

Naties en wereldleiders roepen om „vrede” — werken voor „vrede”, terwijl zij de WEG VAN OORLOG blijven aanhangen, goedkeuren en vervolgen. Zij volgen de weg die de OORZAAK van OORLOG is, doordat zij oorlog trachten te VOORKOMEN door de GEVOLGEN te behandelen en de OORZAKEN te negeren.

De hedendaagse wereld lijkt veel op de drugverslaafde die vindt dat hij „vastzit”, enerzijds niet kan „afkicken” en anderzijds gedwongen is de dosering geleidelijk te verhogen om staande te blijven. Het wordt zeer kostbaar en de meeste verslaafden gaan over tot diefstal, tot misdaad — tot wat dan ook — om genoeg geld te bemachtigen teneinde hun groeiende, escalerende, steeds kostbaarder wordende „gewoon- te” te kunnen handhaven.

Wordt het niet tijd dat wij het gaan begrijpen?

Oorlog nooit nodig geweest

Toegeven aan de MENSELIJKE NATUUR is de OORZAAK van oorlog.

Rebellie tegen Gods wet van vrede is de OORZAAK van oorlog.

Laten wij een van de tien punten van Gods fundamentele geestelijke wet beschouwen. Ik bedoel het punt dat met oorlogen te maken heeft.

Met betrekking tot oorlog is het

fundamentele punt het zesde gebod. Het zegt eenvoudig: „Gij zult niet doodslaan.”

Als alle volken dit gebod zouden gehoorzamen en de weg van LIEFDE jegens andere mensen volgden, zou er geen oorlog zijn.

Maar, betoogt men, dat is een fraaie gemeenplaats — het is echter niet praktisch — het zal niet werken; als uw land dat gebod gehoorzaamt, totaal ontwapend is en geen militair apparaat heeft — zou het worden aangevallen en verslagen door een *ander* land dat Gods wet niet eerbiedigt en in oorlog gelooft. Uw land zou daardoor hulpeloos zijn.

Neen, dat zou het niet zijn! De Schepper begrijpt de menselijke natuur beter dan wij. Hij heeft daarin voorzien.

Laten wij onze blik richten op de alledaagse praktische waarheid — op feiten.

U denkt dat de Almachtige Schepper God onpraktisch is — dat Hij degenen verlaat die Hem gehoorzamen, zijn regering aanvaarden?

Een van de verantwoordelijkheden van een regering is haar eigen onderdanen te beschermen. Denkt u werkelijk dat de REGERING VAN GOD zo zwak is dat deze niet in staat is het individu of het volk waarover zij regeert, te beschermen?

Open uw ogen voor de feiten! God *heeft* een volk genomen om zijn natie te zijn. Hij nam een familie van ongeveer twee miljoen hulpeloze slaven — allen afstammend van Gods vriend Abraham — en bood aan hen op te richten als een natie onder zijn regering.

Bekijk nu in uw bijbel de toepassing van het gebod „Gij zult niet doodslaan” op militaire macht en oorlog.

Merk op hoe GOD zegt tot degenen die onder ZIJN REGERING leven, dat ZIJN REGERING — een almachtige, bovennatuurlijke en bovennationale regering — zijn volk zal BESCHERMEN tegen iedere binnenvallende strijdmacht.

God zei tot Israël: „... indien gij aandachtig naar hem luistert, en alles doet, wat *Ik* zeg, zal *Ik* uw vijanden vijandig bejegenen, en benauwen die u benauwen... en *Ik* zal hen vernietigen” (Ex. 23:22-23).

God beloofde tegen iedere binnenvallende vijand op bovennatuurlijke wijze te strijden om de onder zijn regering staande natie te beschermen. Het is mijn bedoeling u ruimschoots voorbeelden te geven die dit bevestigen.

Maar is het even verkeerd wanneer God een binnenvallend leger bestrijdt en zo nodig mensenlevens neemt als wanneer mensen dit doen? Absoluut niet! God is de GEVER van menselijk leven. Het menselijk leven behoort Hem toe. Hij alleen heeft het RECHT mensenlevens te NEMEN. Het zesde gebod verbiedt de MENS op eigen gezag en naar willekeur mensenlevens te nemen.

Waarom het oude Israël ten strijde trok

Maar hebt u opgemerkt dat er VOORWAARDEN aan Gods belofte van goddelijke bescherming waren verbonden? Hij zei dat Hij hen zou beschermen „... indien gij aandachtig naar hem luistert, en alles doet, wat *Ik* zeg...”

Gedurende deze eerste zesduizend jaar van zijn meesterplan dwingt God geen enkele natie, geen enkel individu, onder zijn REGERING te leven. Die beslissing wordt aan de vrijwillige KEUZE van de mens zelf overgelaten.

Toen God, met zijn eigen donderende stem vanaf de berg Sinaï de tien fundamentele punten van zijn onverbiddelijke geestelijke wet bekendmaakte; gaf Hij de MENSHEID in grote lijnen de weg tot vrede aan, tot geluk en tot overvloedig welzijn. Dit geldt voor ieder individu en voor iedere natie. Overtreding van deze fundamentele wet is ZONDE (1 Joh. 3:4). Deze wet — het beginsel van GOED tegenover KWAAD — heeft natuurlijk sinds de tijd van Adam bestaan.

U vindt het verslag van Gods verkondiging van deze wet in Exodus 20:1-

17 en Deuteronomium 5:4-22. Maar, te beginnen met Exodus 20:18 leest u dat God door de dienst van Mozes fundamentele wetten en bepalingen van zijn nationale burgerlijke regering laat vastleggen.

Toen God eenmaal aan de grote familie van Israëlieten zijn fundamentele geestelijke wet opnieuw bekendgemaakt had — het GRONDBEGINSEL voor alle nationale burgerlijke bepalingen en uitspraken — en daarnaast de burgerlijke wetten en verordeningen zelf, liet God het door Mozes aan deze mensen over te KIEZEN of zij ZIJN REGERING zouden aanvaarden.

Let eens op de voltooiing van het VERBOND — de OVEREENKOMST tussen God en dit VOLK — om hen tot een NATIE onder GODS REGERING te vormen.

„Daarop nam Mozes de helft van het bloed en deed het in bekkens, en de andere helft van het bloed spregde hij op het altaar. Hij nam het boek des verbonds en las het voor de oren van het volk en zij zeiden: Alles wat de Here gesproken heeft, zullen wij doen en daarnaar zullen wij horen. Toen nam Mozes het bloed en spregde het op het volk en hij zeide: Zie, het bloed van het

verbond dat de Here met u sluit, op grond van al deze woorden” (Ex. 24:6-8).

Regering beschermt tegen oorlog

Een deel van Gods REGERINGSPROGRAMMA dat Hij het volk voorlegde *voordat* het ZIJN NATIE werd, bestond uit de belofte dat ZIJN REGERING haar burgers zou beschermen voor de noodzaak OORLOG te voeren. Dat is de openlijke BELOFTE VAN GOD die op IEDERE natie van toepassing zou zijn. Later bood God deze zelfde regering inclusief de bescherming en zegeningen aan het eerste wereldrijk aan — het heidense Chaldeeuwse rijk onder koning Nebukadnezar. Zoals wij zullen zien, kent God geen gunstelingen. Hij zegent niet een natie terwijl Hij een andere naar willekeur schade toebrengt.

Maar menselijke natuur is menselijke natuur — en feiten zijn feiten. En de mensheid is vanaf het begin tegen God opgestaan — vóór de Zondvloed en na de Zondvloed. Sinds de tijd van de Toren van Babel heeft de mens zich georganiseerd in naties, met MENSELIJKE ideeën over regering — IN STRIJD MET Gods wetten en Gods regering. Zij hebben andere goden gekozen! Hun godsdiensten waren leeg bijgeloof. En zij waren OORLOGvoerende rijken. Sinds de Schepping heeft God zich op ondubbelzinnige wijze met de mensheid bemoeid.

GEEN ENKEL VOLK, behalve een onderdrukt, IN SLAVERNIJ levend volk, zou de KEUS hebben gemaakt tot God te zeggen: „Alles wat de Here gesproken heeft, zullen wij doen.”

Niet alleen had deze uitgebreide familie van Israëlieten onder de gesel van slavernij geleden, maar ook heeft God aan hen ZIJN MACHT GEOPENBAARD, en ZIJN LIEFDE door hen met behulp van opzienbarende wonderen uit de slavernij te verlossen.

Door wonderen in de vorm van plagen over de Egyptenaren heeft God hen bevrijd.

Menselijke natuur aan het werk

Waarom verwerpen zelfs vandaag wereldleiders, wetenschappers en opvoedkundigen God en handelen zij alsof God niet bestaat? God zelf zegt het ons in zijn Woord aan de mensheid: „Daarom dat de gezindheid van het vlees [de menselijke natuur] vijand-

Iedereen wil vrede — dat beweren wij althans! Naties en wereldleiders roepen om „vrede” — werken voor „vrede”, terwijl zij de weg van oorlog blijven aanhangen, goedkeuren en vervolgen.

schap is tegen God; want het onderwerpt zich niet aan de wet Gods; trouwens, het kan dat ook niet" (Rom. 8:7).

Al waren de Israëlieten gezegend en door God met wonderen bevrijd, ze waren toch nog opstandig.

Reeds voordat zij de Sinaï hadden bereikt, vond er een reeks veelbetekende voorvallen plaats. Na de wonderen die God had verricht bij hun bevrijding uit de Egyptische slavernij, nadat Hij hen had beschermd, gezegend, hun militaire strijd voor hen gestreden had, en hen wonderbaarlijk door een wolkkolom overdag en een vuurkolom bij nacht was voorgegaan, begon dit volk te klagen, te morren en God ONGEHOORZAAM te zijn. Zelfs ten overstaan van zulke ongelooflijke wonderen, begonnen zij reeds toen GELOOF TE VERLIEZEN.

Deze mensen — 600.000 man, vrouwen en kinderen niet meegeteld — kwamen aan de Rode Zee. Er waren geen schepen, geen bruggen. De afstand was te groot om te zwemmen. Zij konden niet op het water lopen. Zij werden TEGENGEHOUDEN door deze hindernis die hun kracht te boven ging.

En dan kwam nog binnen gezichtsafstand Farao's leger hen achterna.

En hier, VOORDAT zij de berg Sinaï bereikten — VOORDAT zij Gods eigen luide stem donderend zijn Tien Geboden hoorden verkondigen — *demonstreerde* God het patroon volgens hetwelk Hij zijn volk zou vrijwaren voor de militaire dienst, voor het voeren van oorlog, of het doden van menselijk leven.

Hier heeft men Gods *levende* voorbeeld nummer één.

Reeds hier morde, klaagde en beschuldigde het angstige volk Israël, en miste het vertrouwen in God.

De Israëlieten trokken weg uit Egypte „door een verheven hand geleid" (Ex. 14:8). „De Egyptenaren nu, al de paarden en wagens van Farao, zijn ruiters en zijn leger-

macht, achtervolgden hen en haalden hen in, terwijl zij gelegerd waren aan de zee . . . Toen Farao naderbij gekomen was, sloegen de Israëlieten hun ogen op, en zie, de Egyptenaren rukten achter hen aan. Toen werden de Israëlieten zeer bevreesd en schreeuwden tot de Here, en zij zeiden tot Mozes: Waren er soms geen graven in Egypte, dat gij ons hebt meegenomen om te sterven in de woestijn? Wat hebt gij ons aangedaan door ons uit Egypte te leiden? Hebben wij u dit al niet gezegd in Egypte: laat ons met rust, en laten wij de Egyptenaren dienen. Want wij kunnen beter de Egyptenaren dienen dan in de woestijn sterven" (Ex. 14:9-12).

Maar Gods doel was niet te verijdelen. Het was zijn DOEL hen uit de Egyptische slavernij te bevrijden. Het was zijn DOEL hun en alle naties en de hele mensheid te tonen dat HIJ hun strijd zou voeren. Dus was God vastbesloten, ondanks hun ongelovige klachten bij dit eerste VOORBEELD van zijn getrouwheid, voor hen te strijden en hen te redden.

„Maar Mozes zeide tot het volk: Vreest niet, houdt stand, dan zult gij de verlossing des Heren zien, die Hij u heden bereiden zal . . . De Here zal voor u strijden, en gij zult stil zijn" (vers 13-14).

De Israëlieten mochten niet strijden, maar moesten ZICH AFZIJDIG HOUDEN. God wilde dat

zij zagen dat Hij hen van Farao's leger zou redden. God zou hun bewijzen dat Hij hun oorlogen voor hen zou voeren.

Hoe GOD voor ons strijdt

Toen plaatste Gods engel zich achter de Israëlieten en de grote donkere wolk plaatste zich tussen hen en het Egyptische leger.

Hij weerhield het Egyptische leger er de hele nacht van Israël aan te vallen, maar verlichtte de weg voor Israël. Toen scheidde God het water van de zee door het door een goddelijk WONDER terug te houden, zodat zich aan beide zijden een hoge watermuur vormde en de Israëlieten over de droge bodem van de zee konden lopen:

Lees hier het geweldige voorbeeld van Gods miraculeuze strijd voor Israël:

„Toen strekte Mozes zijn hand uit over de zee en de Here deed de zee de gehele nacht door een sterke oostenwind wegvloeien, maakte haar droog, en de wateren werden gespleten. Zo gingen de Israëlieten in het midden der zee op het droge; terwijl rechts en links de wateren voor hen waren als een muur. En de Egyptenaren vervolgden hen en kwamen achter hen aan — alle paarden van Farao, zijn wagens en zijn ruiters — midden in de zee. Toen dan, in de morgenwake, schouwde de Here in vuurkolom en wolk naar het leger der Egyptenaren en bracht het leger der Egyptenaren in verwarring. Hij deed de wielen van hun wagens wegglijden en met moeite voortrijden, zodat de Egyptenaren zeiden: Laten wij vluchten voor de Israëlieten, want de Here strijdt voor hen tegen Egypte. Toen zeide de Here tot Mozes: Streck uw hand uit over de zee, opdat de wateren terugvloeien over de Egyptenaren, over hun wagens en ruiters. En Mozes strekte zijn hand uit over de zee en tegen het aanbreken van de morgen vloeiende de zee terug in haar bedding, terwijl de Egyptenaren haar tegemoet vluchtten; zo dreef de Here de Egyptenaren midden in de zee. De wateren vloeiden terug en bedekten de wagens en de ruiters van de gehele legermacht van Farao, die hen in de zee achterna getrokken waren; er bleef van hen niet één over. Maar de Israëlieten gingen op het droge midden door de zee en de wateren waren hun rechts en links als een muur. Zo verloor de Here op die dag de Israëlieten uit de macht der Egyptenaren. En Israël zag de Egyptenaren dood op de oever der zee liggen. Toen zag Israël, welk een machtige daad de Here tegen Egypte gedaan had; EN HET VOLK VREESDE DE HERE EN ZIJ GELOOFDEN IN DE HERE en in Mozes, zijn knecht" (Ex. 14:21-31).

Ja, voor een korte tijd, nog in de ban

Zou het dwaas schijnen te geloven dat zelfs nu, in 1984, onze huidige naties inderdaad vrede zouden kunnen hebben?

van ONTZAG, GELOOFDE het volk inderdaad in God. Om te vertrouwen dat God DOET wat Hij belooft, vereist geloof in WONDEREN, zegt u? NATUURLIJK! Voor behoud zijn wonderen nodig! God is een God die door wonderen werkt.

Na deze wonderbaarlijke bevrijding van een ramp — van een oorlog — een heel leger van een destijds belangrijke natie werd vernietigd — gaven de Israëlieten even blijk van een tijdelijk geloof. Met Mozes zongen zij een lied van lof en vreugde: „Ik wil de Here zingen, want Hij is hoog verheven . . . De Here is mijn kracht en mijn psalm, Hij is mij tot heil geweest” (Ex. 15:1-2).

Maar laten we de les die hierin ligt proberen goed te begrijpen.

Het oude Egypte is een type van ZONDE. God leidde hen figuurlijk gesproken uit de ZONDE. Zij betraden de weg van GODS LEVENSWIJZE.

Maar Gods levenswijze vereist GELOOF. Het is een leven van GEHOORZAAMHEID aan GOD. Gehoorzaamheid vereist GELOOF. WIJ worden BEHOUDEN door GENADE door middel van geloof, „en dat niet uit uzelf: *het is een gave van GOD*” (Ef. 2:8). Maar niet door een DOOD geloof. Het is een LEVEND geloof dat gehoorzaamheid mogelijk maakt.

Sadrak, Mesak en Abednego (Dan. 3) gehoorzaamden Gods gebod tegen verering van afgoden — maar hun moedige weigering zich te buigen voor Nebukadnezars afgod was alleen mogelijk door hun VERTROUWEN dat GOD hen zou beschermen en bevrijden. Zij HOOPTEN op God (Dan. 3:28). Zij pasten GELOOF toe — *levend geloof*. Leeg, dood geloof — alleen maar geloven dat God bestaat — is niet het geloof dat behoudt.

Geloof en gehoorzaamheid moeten DUURZAAM zijn. De pas bevrijde Israëlitische slaven, nog vervuld van ONTZAG na het ervaren van dergelijke wonderen, gaven uiting aan geloof en zongen.

Maar zij geloofden niet zeer diep en zeer lang. Toen zij bij de oase van Mara kwamen, vonden zij het water te bitter om te drinken. Dit ene kleine probleem op hun pad bracht hen weer aan het klagen en TWIJFELEN (Ex. 15:24). En weer, door een wonder, maakte God het water zoet.

Mozes leidde deze mensen naar de woestijn Sin — tussen Elim en de berg Sinaï. Zij waren nu een maand geleden

uit Egypte vertrokken. „En in die woestijn morde de gehele vergadering der Israëlieten tegen Mozes en Aäron; en de Israëlieten zeiden tot hen: Och, dat wij door de hand des Heren in het land Egypte gestorven waren, toen wij bij de vleespotten zaten en volop brood aten; want gij hebt ons in deze woestijn geleid om deze gehele gemeente van honger te doen omkomen” (Ex. 16:2-3).

Zo stelde God hun gehoorzaamheid op de proef, en voorzag hen tegelijk op wonderbaarlijke wijze van voedsel: „Ik zal voor u brood uit de hemel laten regenen; dan zal het volk uitgaan en verzamelen zoveel als voor elke dag nodig is, opdat Ik het op de proef stelle, *of het al dan niet wandelt naar mijn wet*” (Ex. 16:4).

De WET waarop God hen beproefde was zijn Sabbat. En vergeet niet dat zij de berg Sinaï nog niet hadden bereikt. Op de zesde dag van de week zou Hij hun een hoeveelheid VOOR TWEE DAGEN geven. Op de zevende dag, Gods Sabbat, gebod Hij hun te rusten en zich van het verzamelen van manna te onthouden. Op de zesde dag zorgde God voor een voorraad voor twee dagen. Toch gingen op Gods Sabbat sommige mensen, gedreven door opstandigheid en hebzucht, eropuit om manna te verzamelen.

„HOELANG weigert gij mijn geboden en wetten te onderhouden?” sprak God vertoornd tot hen (Ex. 16:28). Zij *vertrouwden* noch *gehoorzaamden* God. De grote vergadering trok verder en sloeg tenten op in Refidim. Opnieuw was er geen water. Opnieuw klaagden, morden en beschuldigden zij, verloren geloof en stelden God op de proef (Ex. 17:1-2).

Nu komen wij aan de BESLISSENDE GEBEURTENIS die verklaart WAAROM Israël toch oorlog ging voeren. Zij hadden telkens gemopperd, geklaagd en beschuldigd, zij waren ongehoorzaam geweest en hadden GELOOF VERLOREN — ten overstaan van de voortdurende WONDEREN van God. En nu, terwijl God nog een wonder verrichtte door water uit een rots te laten stromen, TWIJFELDE het volk opnieuw of God met hen was. Zij hadden God op de proef gesteld door te zeggen: „Is de Here in ons midden of niet?” (Ex. 17:7.)

Bedenk nu eens wat er gebeurde. Herhaaldelijk had God het volk op ontzagwekkende en wonderbaarlijke wijze aangetoond dat het zijn bedoe-

ling was voor hen te strijden. Dit waren ZICHTBARE wonderen die het volk met eigen ogen aanschouwde. God had zijn trouw, zijn MACHT, zijn bereidheid, ZIJN WEG laten zien. Toch twijfelde, klaagde, vitte en mopperde het volk steeds weer. Steeds opnieuw VERLOREN zij GELOOF. Na al deze OVERWELDIGENDE BEWIJZEN TWIJFELDEN zij aan Gods getrouwheid — TWIJFELDEN zij aan zijn macht — TWIJFELDEN zij zelfs aan zijn bestaan. Zij waren ongehoorzaam. Zij gingen *de weg* van ZONDE.

In dit stadium was Mozes verbijsterd, waren zijn zenuwen geschokt en was zijn geduld bijna uitgeput. Per slot was Mozes slechts een mens.

„Wat moet ik met dit volk doen?” riep Mozes tot God (Ex. 17:4). „Nog een ogenblik en zij gaan mij stenigen!”

God antwoordde Mozes, liet hem voor het volk uitgaan en de rots bij Horeb slaan met dezelfde stok die hij had gebruikt om de wateren van de Rode Zee te scheiden. Toen deed God opnieuw een zichtbaar WONDER: er stroomde water uit de rots.

Maar op dat ogenblik trok Amalek met een groot invasie-leger tegen de Israëlieten op. Ditmaal STOND God hun *de harde les der ervaring* TOE. Hij liet hen nu in hun ZONDE begaan. God gebruikt geen dwang om mensen niet te laten zondigen.

Mozes, aan het einde van zijn geduld, trachtte deze koppige, opstandige mensen ertoe te bewegen in God te geloven en op Hem te VERTROUWEN. Hij zei tot Jozua: „Kies ons mannen uit, trek uit, strijd tegen Amalek” (Ex. 17:9). Omdat zij het geloof misten om voor hun bescherming op God te vertrouwen, vreesde Mozes dat zij afgeslacht zouden worden. Ofschoon Mozes verslapte en tot OORLOG opriep, was het in wezen het volk zelf dat tot OORLOG HAD BESLOTEN, als gevolg van hun volslagen gebrek aan vertrouwen op God.

Het was voor de Israëlieten volslagen onnodig zich te bewapenen en OORLOG te voeren. Het was KWAAD. Het was ZONDE. Maar God liet de beslissing aan hen over!

Deze gebeurtenis was het keerpunt.

Het gebeurde reeds voordat zij de berg Sinaï hadden bereikt. Het was hierna dat GOD hun VOORSTELDE zijn volk te worden, onder zijn regering. Het was hierna dat God beloofde, op

voorwaarde van gehoorzaamheid en geloof, steeds hun veldslagen voor hen te voeren — hen voor oorlog te beschermen — hun duurzame VREDE te geven. Het was hierna dat zij zijn regering over zich aanvaardden. Maar reeds hadden zij blijk gegeven van gebrek aan geloof en vertrouwen, zelfs gedurende de dagen waarop God zijn macht en getrouwheid door zoveel wonderen DEMONSTREERDE!

Zij hadden de smaak van oorlog leren kennen. Zij hadden zich er naderhand van af kunnen — ja moeten — keren en op God vertrouwen in plaats van op hun eigen kracht. Maar dat deden zij niet.

Gods doel staat vast

Al STAAT God mensen TOE hun eigen beslissingen te nemen — veroorlooft Hij hen te ZONDIGEN — veroorlooft Hij volken ten strijde te trekken — Gods doel staat vast. Het was ZIJN DOEL deze nakomelingen van Abraham te vestigen in het land dat Hij Abraham had beloofd — het BELOOFDE LAND.

Gods belofte aan Abraham, 430 jaar eerder, was ONVOORWAARDELIJK gedaan. Abraham had *zijn* deel van die overeenkomst vervuld. Hij had

Europese Gemeenschap

(Vervolg van pagina 8)

sectoren zoals rundvlees aarzelen wij nog om in te grijpen, maar wel hebben wij nu het algemene beginsel aanvaard dat prijsgaranties niet „open”, dat wil zeggen onbeperkt kunnen zijn.

The Economist heeft beweerd dat de landbouwprijzen in de EEG twee- tot vijfmaal die van de wereldmarkt bedragen. Deze hoge garantieprijzen hebben b.v. de Britse boeren ertoe aangezet veel land met een uiterst marginale produktiemogelijkheid in cultuur te brengen, met alle schadelijke gevolgen voor het milieu en de ecologie van het Britse platteland. Kunt u een commentaar geven op dit verschijnsel?

Het is juist dat er dikwijls een brede kloof gaapt tussen de garantieprijzen van de EEG en de wereldprijzen. Het verschild heeft weleens meer dan 100% bedragen, maar normaliter ligt het in de orde van 30 of 40%, wat al hoog genoeg is. Maar ik vind wel dat men overdrijvingen op dit terrein moet zien

God gehoorzaamd, Gods geboden en wetten in acht genomen. Nu vereiste Gods trouw dat Hij het volk in dat land vestigde, ongeacht hun gedrag.

De nakomelingen van Abraham hadden besloten een strijdende, oorlogvoerende natie te zijn. Dat besluit werd aan hen overgelaten. En sindsdien gebruikte God *hen* om de strijd te voeren en de bewoners te verdrijven die onwettig het land bezaten dat God Abrahams nakomelingen had toegewezen. Dientengevolge gaf God hun opdracht zelf de nodige strijd te voeren die nodig was om Gods DOEL te bereiken, hen in het beloofde land te brengen.

Maar dit rechtvaardigde oorlog niet. Het is de beslissing van de MENS al of niet goed te DOEN. De Israëlieten hoefden niet te vechten.

Het kwam dus door Israëls gebrek aan geloof, en ongehoorzaamheid dat God hun TOESTOND te ZONDIGEN en de wapens op te nemen. En daarom gebruikte God hen als zijn instrumenten om de illegaal in hun land wonende volken te verdrijven. Zelfs nu nog hadden de Israëlieten berouw kunnen hebben en zich kunnen BEKEREN, hun besluit kunnen *veran-*

te vermijden.

De andere vraag die u aanroerde betreft de uitwerking op het milieu, in het bijzonder de ecologische gevolgen van de agrarische politiek van de Gemeenschap. Ik zou het een tikje anders willen stellen. Het is duidelijk dat de moderne intensieve landbouw een bedreiging voor het milieu inhoudt, bijvoorbeeld door het gebruik van pesticiden en kunstmest, en door het omploegen van marginaal land. Het zijn deze factoren die de grootste bedreiging voor het milieu vormen. Ook dien ik nog te noemen de vernietiging van heggen en bospartijen zoals die in Engeland plaatsvindt, iets wat ik persoonlijk ten zeerste betreurt. Maar hoeveel daarvan is het gevolg van hoge garantieprijzen? Het verband is niet erg duidelijk, want tenslotte is het ook zo dat als men lage prijzen heeft, de druk op de boeren om te overleven door hun produktie op te voeren, ook heel groot is.

Maar als men naar de Gemeenschap als geheel kijkt, zal men zien dat de agrarische politiek een heel belangrijke rol heeft gespeeld in het milieubehoud. Als men over Europa vliegt, zal men

deren en voor hun strijd op God kunnen vertrouwen.

Volken kunnen vrede kiezen!

Zou het de huidige staatslieden dwaas schijnen te geloven dat zelfs nu, in 1984, de Almachtige God *inderdaad* onze oorlogen voor ons wil voeren — dat ONZE naties inderdaad vrede zouden kunnen hebben — en wel nog dit jaar!

Ongetwijfeld zou hun dat dwaas schijnen. De huidige wereldleiders — in alle landen — hebben zich zo ver van God en Gods wegen verwijderd, en God is zo ONWERKELIJK voor hen geworden, dat het waarschijnlijk belachelijk zou lijken zoiets ook maar voor te stellen. De wetenschapsmensen, de leiders van handel en industrie — ja, zelfs de geestelijkheid — hebben zich allen ZO VER van God en ZIJN WEGEN verwijderd dat een dergelijke gedachte niet eens bij hen zou kunnen opkomen.

Toch heeft de Eeuwige ons niet zonder absolute zekerheid gelaten! Hij heeft, in zijn Woord, niet alleen zijn beloften en verzekeringen vastgelegd, maar bovendien het verslag van drie concrete historische gebeurtenissen. (Zie verder pagina 28)

opmerken dat het nederzettingenpatroon in het grootste deel sterk verschilt van wat men in Noord-Amerika of in Australië aantreft. Men ziet kleine dorpen op maar weinige kilometers van elkaar, en dan al die kleine steden. Er bestaat hier een netwerk van menselijke bewoning dat al eeuwenlang zo heeft bestaan en dat helemaal geïntegreerd is in de structuur van de agrarische produktie. Zou men in de landbouw een volledig vrije marktstructuur gaan invoeren, dan zou men in weinige jaren grote gebieden van West-Europa ontvolken, hetgeen tot de verdwijning van tal van dorpen en misschien zelfs van kleine steden zou leiden. Het Europese platteland is een door mensen gemaakt fenomeen, en de handhaving van een op het gezin gebaseerde landbouw is essentieel voor de handhaving van het landelijke karakter. Het argument snijdt dus naar twee kanten hout.

Er valt iets te zeggen voor het stellen van grenzen aan bepaalde soorten van agrarische ontwikkeling. Dit is een van de terreinen die ik eerder noemde die nog hoofdzakelijk een kwestie vormen voor de nationale regeringen. Zo geeft

b.v. de Britse regering de boeren subsidie op het omploegen van marginaal land. Het is niet de Gemeenschap die dat doet. De Gemeenschap verschaft de prijsgaranties die de hele operatie economische levensvatbaarheid kunnen geven, maar het is de Britse regering die sinds de voedseltekorten in de oorlogsjaren een politiek heeft gevolgd waarbij de boeren worden aangemoedigd de hoeveelheid in

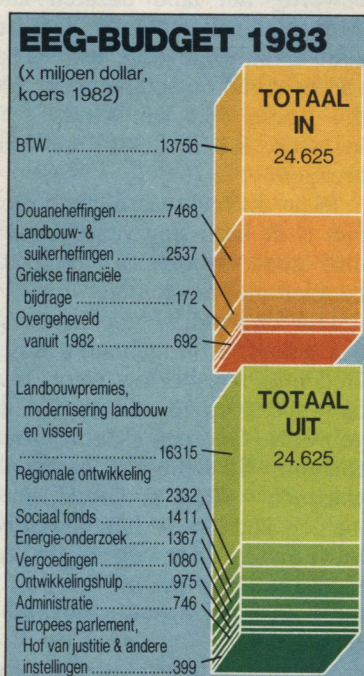
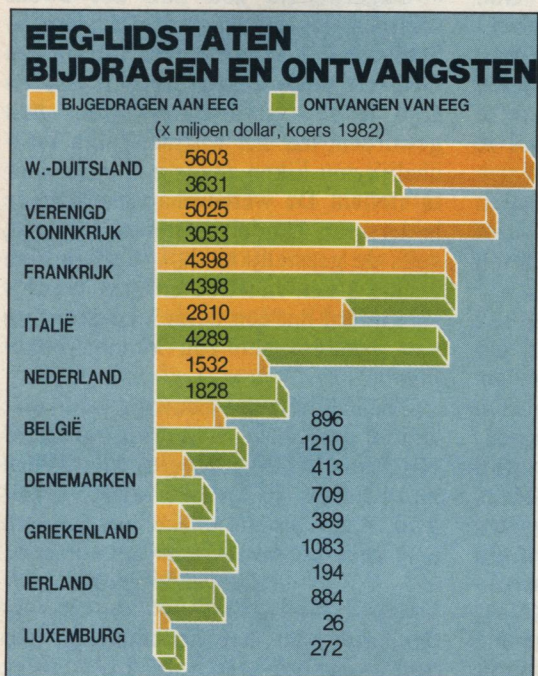
Ik twijfel er sterk aan of landen zoals Ierland of Italië of Griekenland — die afhankelijk zijn van de landbouw en die technisch minder ontwikkeld zijn — de financiële middelen zouden kunnen vinden om ofwel de boereninkomens te blijven steunen op de wijze waarop dat de afgelopen tien jaren is gebeurd, ofwel door te gaan met de modernisering en verbetering van de landbouw. De landen die het zwaarst getroffen

die verantwoordelijk is voor de uitvoering van de Gemeenschappelijke Agrarische Politiek en tevens voor het opstellen van beleidsvoorstellen, heeft de afgelopen drie of vier jaar bij de Raad van Ministers op hervormingen aangedrongen, maar met weinig of geen succes. Nu bevinden wij ons in de situatie waarin er in het geheel geen financiële speelruimte meer bestaat, doordat de Gemeenschap, zoals vice-president Tugendhat het uitdrukte, praktisch gesproken de grens van haar financiële hulpbronnen binnen het kader van het verdrag heeft bereikt. Als de Raad van Ministers alle voorstellen die wij hebben gedaan voor de hervorming van de Gemeenschappelijke Agrarische Politiek aanvaardt, en bovendien accoord gaat met een bevrozing van de prijzen, dan zouden wij nog net binnen de grenzen van het budget voor 1984 kunnen blijven.

Maar als de Raad van Ministers niet met alle hervormingen of met een bevrozing van de prijzen accoord kan gaan, zullen wij er kennelijk niet in slagen onder het plafond van ons budget te blijven.

Zou u de Gemeenschappelijke Agrarische Politiek en in feite de hele Economische Gemeenschap in een historisch verband kunnen plaatsen?

De Europese Gemeenschap zelf is nog heel jong. Zij bestaat nu 25 jaar. De Verenigde Staten bestaan al twee eeuwen. Ik denk wel dat de meeste mensen het erover eens zullen zijn dat in de Verenigde Staten het denkbeeld van de „grote smeltkroes” in veel opzichten nog niet verwezenlijkt is, in die zin dat er nog heel sterke regionale identiteitsgevoelens bestaan, en dat in weerwil van het feit dat de V.S. een gemeenschappelijk politiek stelsel hebben, benevens een gemeenschappelijke taal en 200 jaar van gezamenlijke geschiedenis. De EG beperkt zich tot de economische sfeer, en in toenemende mate tot de diplomatieke, maar er was niet meer dan een periode van zo'n jaar of twintig beschikbaar om onze nationale politieke systemen in staat te stellen het proces van de Europese integratie in zich op te nemen. En wij zijn nog heel, heel ver verwijderd van een soort politieke integratie zoals men die aantreft in oudere federaties zoals de Verenigde Staten of Zwitserland. □

PT-KAART MONTE WOLVERTON

cultuur gebracht land te vergroten. Aangezien Engeland zichzelf nu kan bedruipen met granen, en geen slecht figuur slaat bij de produktie van dierlijke voedingsmiddelen, is nu voor de Britse regering misschien het moment aangebroken om binnen het raam van haar eigen nationale verantwoordelijkheden de vraag op te werpen of die financiële toelagen voor het omploegen van land nog wel gerechtvaardigd zijn.

Welke landen van de Gemeenschap zullen het zwaarst worden getroffen wanneer het tot een drastische verlaging van de subsidiëniveaus komt?

De landen die het zwaarst getroffen worden zijn in de eerste plaats die welke het meest afhankelijk zijn van de landbouw. En in de tweede plaats die met het kleinste bruto nationaal produkt per hoofd der bevolking, die zich financieel niet kunnen permitteren het inkomensverlies van hun boeren uit de nationale middelen te compenseren.

zouden worden zijn Ierland, Italië en Griekenland, terwijl Frankrijk een positie in het midden inneemt. De Beneluxlanden, Duitsland en Denemarken zouden alle worden getroffen doordat zij stuk voor stuk over een belangrijke agrarische sector beschikken. Wat niet wegneemt dat zij over relatief ruimere financiële middelen beschikken die zij zouden kunnen aanwenden.

In februari heeft de vice-president van De Europese Commissie, Christopher Tugendhat, in Londen gezegd: „De Gemeenschap is letterlijk aan het eind van haar financiële middelen gekomen.” Wat denkt u dat er zal worden gedaan om de landbouwpolitiek van de Gemeenschap te redden en de budgettaire crisis af te wenden?

Er bestaat geen twijfel over dat de Gemeenschap tot het allerlaatst heeft gewacht met het aanbrengen van de nodige veranderingen. De Commissie,

Het leven wordt beter op latere leeftijd

Clayton Steep

In dit artikel kunt u lezen wat de Westerse industrielanden zijn vergeten over de ouderen in de samenleving.

U ziet het op tv en in de advertenties. Wie worden er geassocieerd met het opwindende leven vol glamour en glitter? Dat zijn vooral de jonge mensen. Zij vormen het middelpunt van het amusementsbedrijf, de mode, de cosmetica, reizen en reclame in het algemeen.

Dat wil overigens niet zeggen dat er in advertenties geen oudere mensen verschijnen. Dat gebeurt ook wel. Zij verkopen altijd kleefpasta's voor kunstgebitten, pijnstillers en laxeremiddelen.

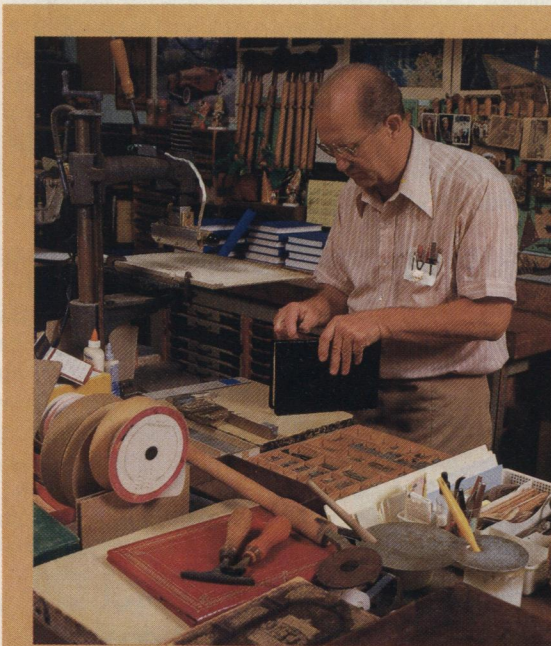
Het algemene beeld van de ouderdom is negatief in de Westerse culturen. Er wordt weliswaar steeds meer aandacht geschonken aan de ouderen, maar meestal in de context van „het bejaardenprobleem”. Maar waarom zouden oude mensen eigenlijk als een „probleem” voor de samenleving moeten worden beschouwd?

Ouder worden is een onderdeel van het leven, dat op elke levensvorm van invloed is. Het is een natuurlijk proces.

Er is geen enkel „probleem” bij het bepalen welke plaats babies, kinderen, tieners, volwassenen en mensen van middelbare leeftijd in de samenleving innemen. Waarom zou het dan moeilijk zijn om de rol van de ouden van dagen te omschrijven?

Het antwoord is, dat het ook niet moeilijk kan zijn; en tal van samenlevingen in de Derde Wereld hebben dat ook bewezen. In al die culturen hebben oude mensen unieke en waardevolle verantwoordelijkheden. In de meeste Westerse industrielanden

respect en ontzag moeten worden bekeken. Het zou een plezierige belevenis moeten zijn door de warme belangstelling en ondersteuning van familieleden, vooral van kinderen en kleinkinderen. Als de samenleving de ouderdom niet in dat licht ziet, dan is

„Het is een verloren kunst om geduld te hebben — boekbinden vereist geduld. Ik geef iedereen, ongeacht wie, de hoogste kwaliteit.”

Ted Bauer, 62, een van de zeven meesterboekbinders van de V.S.

den, daarentegen, worden de ouderen grotendeels buiten het echte leven geplaatst door een cultuur die de jeugd aanbidt.

Ouderdom vormt een kroon op het leven; het zijn de gouden jaren. Ouderdom zou dan ook met eerbied,

er een probleem met de samenleving, niet met de ouden van dagen!

Laten wij de feiten onder de ogen zien. Wij in de Westerse wereld leven in een „wegwerpcultuur”. „Geen stategie” is een bekende uitdrukking. Dozen, pakpapier en andere verpak-

kingsmaterialen worden zonder nadenken weggegooid. En de nog zeer bruikbare goederen zoals auto's, kleren en meubelen die niet meer „in de mode” zijn? Ook die worden weggegooid of, als men ze nog niet kan missen, met tegenzin bewaard totdat men er op een geschikte manier vanaf kan komen.

Geplande veroudering — het idee dat oude dingen ongewenst zijn — is het credo van de industriële wereld. Het is een levenswijze die velen in de afgelopen vijftig jaar als vanzelfsprekend hebben leren accepteren.

Volgens deze redenering moeten ook mensen wanneer zij ouder worden en uitgeput raken, aan de kant worden geschoven. Zij worden in een hokje gestopt met het etiket „bejaarden”. Daar vechten zij, slechts toeschouwers van de jachtige maatschappij die aan hen voorbijgaat, tegen gevoelens van nuttelosheid, eenzaamheid, neerslachtigheid en angst.

Hoe is dit allemaal gekomen? Het is immers niet altijd zo geweest.

De „gerevolutioneerde” familie

Snelle technologische en industriële ontwikkelingen die een revolutie in de maatschappij teweeg hebben gebracht, hebben de familiestructuren verwoest.

Voor de industriële revolutie waren er nog weinig belangrijke uitvindingen en ontdekkingen. Het leven verliep volgens tamelijk voorspelbare patronen. De meeste mensen waren

tevreden binnen de familie, die op haar beurt was gebonden aan het land. De grote familie-eenheid was verankerd aan een geografisch gebied — babies, kinderen, ouders, grootouders en verdere familie leefden allemaal bij elkaar. Iedereen was getuige van alle fasen van de levenscyclus: van baby tot kind, tot puber, tot volwassene en tenslotte tot bejaarde.

De explosie van technologie bracht snelle economische veranderingen teweeg, en een omwenteling van de plattelandsgemeenschap tot de stedelijke samenleving. Jonge mensen werden naar de steden getrokken door de industrie en de mogelijkheden om geld te verdienen. Verbeteringen in het vervoer maakten het gemakkelijk om op grote afstand van andere familieleden te gaan wonen.

In onze tijd hebben scheidingen, tweede huwelijken en alternatieve samenlevingsvormen de familie-eenheid verstoord. Voor veel kinderen zijn grootouders nu verre stemmen door de telefoon in plaats van echte mensen die invloed op hun leven hebben.

In een cultuur die niet snel verander-

FOTO'S HAL FINCH

„Spreid uw interesses terwijl u nog jong bent. Concentreer u op een specialiteit.”

Ted Baker, 72

de, had het leven een bepaalde continuïteit. De wijsheid van de oudere generatie was waardevol voor de jongere generatie omdat zij betrekking had op dezelfde levenservaringen. Maar de technologie heeft zulke snelle veranderingen in levensstijl teweeggebracht, dat de ervaringen van de ene generatie ouderwets lijken in de ogen van de volgende.

Het feit dat veel ouderen aan een bepaalde levenswijze zijn gewend, bijvoorbeeld aan het leven op het platteland, maakt het er voor hen ook niet gemakkelijker op. Wanneer zij verhuizen naar een vreemde stad, kunnen zij zich niet meer aanpassen aan een nieuwe omgeving.

De hedendaagse steden zijn geen plaatsen meer waar iemand gemakkelijk vast kan houden aan zijn persoonlijke en culturele achtergrond. In plaats daarvan voelt men zich gedwongen om zich aan te passen, om op te gaan in de menigte. De persoonlijke identiteit komt in gevaar, en kan zelfs geheel verloren gaan. Na een tijdje gaan mensen zich afvragen wie zij zijn en waar hun wortels liggen. Dit is met name moeilijk voor oudere mensen die, om zich aan te passen aan een nieuwe levenswijze, plotseling moeten breken met gewoonten die zij hun hele leven hebben gehad.

„Blijf de mensen helpen en terzijde staan. Leer uw kinderen lief te hebben... Denk niet na over uw leeftijd. Het lichaam wordt gehinderd door artritis, maar de geest wordt nog steeds jonger.”

Lizzy Hookfin, 86

Bijkomende problemen

De psychische en/of culturele problemen van ouden van dagen worden nog verergerd door een aantal andere factoren die een zeer wezenlijk onderdeel van het bestaan vormen.

Veel mensen krijgen te maken met een slechte gezondheid wanneer zij ouder worden. Het kan gebeuren dat zij met astronomische doktersrekeningen worden geconfronteerd en niet meer voor zichzelf kunnen zorgen.

Veel ouderen die fysiek nog in staat zijn om voor zichzelf te zorgen, vormen een belangrijk doelwit voor overvallers en criminelen. Bejaarden moeten voortdurend oppassen waar zij lopen en op hun hoede zijn voor spraakzame vreemden en mensen aan de deur.

Criminele activiteiten vormen niet het enige fysieke gevaar. Een ander levensgevaar maar weinig besproken gevaar is „oudermishandeling”. Steeds vaker worden er gevallen bekend van volwassenen of tieners die hun ouders of grootouders slecht behandelen als zij niet met hen overweg kunnen. Een dergelijke behandeling kan variëren van lichamelijk geweld tot hoge doses kalmeringsmiddelen. Naar schatting tien procent van de bij hun familie inwonende ouderen is of wordt slecht behandeld.

Verder veroorzaakt ons op techniek en industrie gebaseerde systeem met zijn ingebouwde inflatie nog een andere last voor de oudere generatie: economische ontberingen.

De werkelijke waarde van AOW, pensioen of spaargeld wordt steeds kleiner als gevolg van de geldontwaarding. De prijzen van voedsel, huur, vervoer en medische zorg blijven maar stijgen. De waarde van het geld vermindert. En de ouderen worden armer.

De overgang van werken naar niet-werken is voor oudere mensen het meest abrupt en traumatisch in onze geïndustrialiseerde en op geld gerichte samenlevingen. Een vlijtige, redelijk verdienende en produktieve arbeidskracht wordt bij het bereiken van de 65-jarige leeftijd maar al te vaak van de ene dag op de andere hulpbehoevend en afhankelijk. Geen inkomen meer, oud en uitgestoten door de werkende gemeenschap.

Ervaring en wijsheid

Wat een verspilling! U kunt spreken

over het „wegwerpen” van mensen door verwaarlozing van gehandicapten door de maatschappij. U kunt wijzen op de levens die verspild worden als jonge mensen naar het slagveld gestuurd worden om te sterven. U kunt de levens beklagen die verspild worden in sloppen en overvolle gevangenissen. Maar de grootste verspilling is in veel opzichten de verwaarlozing van oude mensen door de samenleving. Waarom? Omdat zij het langst geleefd hebben: omdat zij de meeste levenservaring hebben en weten hoe zij de ervaringen van het

jongere generaties veelal doof. De moderne, op de jeugd georiënteerde samenleving is gewoon weinig ingenomen met deelname van de ouderen. Zij toont als geheel geen werkelijke belangstelling voor het welzijn van haar oudere leden.

Daar wringt de schoen — er moet een mentaliteitsverandering komen. De jongere generaties kunnen wat meer eerbied, vriendelijkheid en zorg gaan tonen.

De Wet van God is samengebracht in de Tien Geboden. Met name het vijfde gebod raakt de kern van deze

„Zorg dat u steeds iets nieuws leert. Ik maak nog altijd plannen. Jongelui, het is goed om naar oude mensen te luisteren. Ik raad jullie aan verschillende vakken te leren. Verscheidenheid houdt het verstand soepel en voorkomt afstomping.”

Paul Pasche, 80

leven tegemoet moeten treden.

Stelt u zich eens iemand voor die kleuterschool, lagere school, middelbare school en voortgezet onderwijs doorloopt, die gaat studeren, hard werkt en zich veel opofferingen getroost, en die uiteindelijk een doctoraat op een of ander vakgebied haalt. Totdat hij op een dag te horen krijgt dat hij moet stoppen en de rest van zijn leven onproductief moet zijn.

Vindt u ook niet dat dit onredelijk klinkt?

De meeste oudere mensen hebben de harde „leerschool van vallen en opstaan” doorlopen. Door ervaring hebben zij waardevolle lessen geleerd en zij weten hoe ze met de moeilijke en mooie momenten van het leven moeten omgaan. En wat gebeurt er als zij een levensfase bereiken waarin zij die informatie kunnen delen met jongere generaties? Dan worden die

problematiek: de houding van de jongere generaties tegenover de oudere generatie. Het vijfde gebod luidt: „Eer uw vader en uw moeder...” (Ex. 20:12).

Uw bijbel laat zien hoe ouderen gerespecteerd dienen te worden, welke plaats zij behoren in te nemen in een samenleving die op Gods wijze is georganiseerd, en als zodanig zal bestaan als God zijn regering op aarde heeft hersteld.

Grijze haren horen te worden beschouwd als „een sierlijke kroon” (Spr. 16:31; 20:29). Het is niet iets om je voor te schamen of om te verbergen. Jonge mensen horen op te staan in de nabijheid van de ouden (Lev. 19:32). Hun raad en advies moet worden gezocht en opgevolgd (Spr. 23:22-23). De ouden moeten de wijze leden van de samenleving zijn. Zij zullen de jongeren de juiste levenswijze onderwijzen

(Job 32:7; Titus 2:2-5).

In de Westerse wereld is de oude generatie juist afhankelijk van de jongere generaties. Volgens Gods levenswijze moeten de jongere generaties voor hun wijsheid afhankelijk zijn van de oudere generatie (Spr. 13:22; 2 Kor. 12:14).

De hoeksteen van een stabiele samenleving is een sterke, uitgebreide familiekring die is gebaseerd op familiebezit en eigendom. De wereld leert door schade en schande dat een samenleving op drift raakt zodra zij haar banden met het land en de

Zelfs in de moderne tijd waarin zich de jeugdgerichte cultuur ontwikkelde, zijn er opmerkelijke prestaties van ouderen geweest. Op 88-jarige leeftijd was Konrad Adenauer nog bondskanselier. Winston Churchill, Leo Tolstoj en Alexander Kerenski schreven enkele van hun beroemdste werken toen zij al in de tachtig waren. Grandma Moses schilderde nog toen ze 101 was. En wat te zeggen van de muziek van Casals, Horowitz en Rubinstein? De hoofdredacteur van dit tijdschrift, Herbert W. Armstrong, is president van twee colleges, algemeen leider van honder-

om flexibel en ruim van geest te blijven.

Als u al wat ouder bent, waarom zou u dan geen nieuwe interesses kweken door de openbare bibliotheek te bezoeken of naar educatieve programma's op tv te kijken? Overweeg eens om aan groepsactiviteiten deel te nemen, een hobby te beginnen of een huisdier te nemen. Verbreed uw horizon zo ver als uw lichamelijke gesteldheid toelaat.

Wat de relaties met de jongere generaties aangaat, toon belangstelling voor jonge mensen en kinderen als u daartoe in de gelegenheid bent. Maak uzelf interessant voor hen. Eén van de klachten die jonge mensen vaak hebben over de ouderen, is dat zij zichzelf soms niet openstellen en hun ervaringen niet vertellen; en als zij dat wel doen, is het steeds hetzelfde verhaal. Probeer niet in herhalingen te vervallen. Probeer bij te blijven met wat er vandaag in de wereld gebeurt zodat u iets relevants te zeggen hebt.

En ontspan uzelf. Bekijk het leven en de ouderdom met een zeker gevoel voor humor.

Leef vooral niet in het verleden. Leef voor de toekomst. U denkt misschien dat u niet veel tijd meer hebt. Maar dan vergist u zich! De eeuwigheid ligt voor u.

Besteed een deel van uw tijd aan het lezen van de Bijbel — het boek dat u vertelt hoe u het leven kunt bereiken dat geen einde kent — een opwindend, vibrerend, uitbundig en lonend leven. Een leven dat nooit saai zal zijn. Een leven dat nooit geremd zal worden door de oude dag.

Waarom geeft u zich niet op voor de bijbelcursus van Ambassador College? Dat is gratis en u kunt in uw eigen tempo studeren.

Leer zoveel mogelijk over de Bijbel. Dit zal niet alleen uw resterende jaren veraangenamen, maar u zult er ook de werkelijke Bron van de Jeugd in vinden. □

IS HET VLEES VAN ALLE DIERSOORTEN GEZOND VOEDSEL?

Zijn alle dieren rein geschapen? Hoe zit het met de onreine dieren uit het visioen van Petrus? Een eerlijk antwoord uit de Bijbel, volgens de leer van het Nieuwe Testament. Dit onderwerp is belangrijk voor uw gezondheid en welzijn!

„Eet juist vanaf uw jonge jaren en doe aan sport. Seniliteit komt niet door ouderdom maar door niets doen. Ik begon pas met boekhouden toen ik 54 was.”

Afton K. Cheney,
boekhouder

woonomgeving doorsnijdt. Merk op hoe het vijfde gebod een relatie legt tussen het land en goede familiebetrekkingen: „Eer uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land dat de Here, uw God, u geven zal.”

Wanneer men de wijsheid van de ouden respecteert en ter harte neemt, kunnen veel vergissingen worden voorkomen, waardoor een langer en gelukkiger leven mogelijk wordt.

Zoek meer vervulling

Oude mensen bezitten meer dan alleen ervaring die zij kunnen delen. Ze beschikken over ideeën, talenten, vaardigheden en opofferingsvaardigheid — soms zelfs in hoge mate. Zowel de Bijbel als de wereldlijke geschiedschrijving maken melding van bijzondere daden die door mannen en vrouwen op leeftijd werden verricht.

den plaatselijke kerkelijke gemeenten over de hele wereld, een regelmatig bezoeker van wereldsteden, voorzitter van *Ambassador Cultural Foundation*, schrijver, en regelmatig spreker voor publiek en op radio en tv — dit alles in zijn 92e jaar!

Veel mensen in verpleegtehuizen en zij die anderszins gehandicapped zijn zouden er alles voor over hebben om te kunnen functioneren op een fractie van het niveau van de zojuist genoemde personen. Mensen in dergelijke omstandigheden hebben vaak de neiging op te geven.

In tegenstelling tot het gezegde „Je kunt een oude hond geen kunstjes meer leren” is een mens nooit te oud om nieuwe kennis, nieuwe vaardigheden en nieuwe gewoonten op te doen. Sommige oudere mensen gaan zelfs terug naar school of kiezen een ander beroep. Zij constateren dat zij er baat bij hebben

WAAR is de ware Kerk?

Herbert W. Armstrong

Hier volgt de laatste aflevering van deze onthullende serie.

Laten wij nu de tweeledige relatie **BEGRIJPEN** aangaande de eerste mens, Adam, en Jezus Christus, de **TWEEDE** Adam.

De eerste Adam was menselijk — sterfelijk. De boom des **LEVENS**, die hem vrijelijk werd aangeboden, symboliseerde evenwel overgave aan God om het heilige **GODDELIJKE LEVEN** in hem te laten komen. Hij zou van en vanuit God Gods heilige **LEVEN** hebben ontvangen. Hij zou de **DENKWIJZE** van God hebben ontvangen door **GODS** Geest, die in hem zou zijn gekomen en zich met zijn menselijke geest zou hebben verbonden. Hij zou een nauwe vader-en-zoon relatie met God hebben gehad. Maar Adam besloot zijn eigen weg te gaan. In plaats van het zoonschap van God te ontvangen, Gods offer om in zijn leven te komen te aanvaarden, waardoor het leven en de denkwijze van God in hem zouden zijn gekomen, eigende hij zich de produktie van de kennis van goed en kwaad toe.

De boom des **LEVENS** zou Adam in een nauwe vader-en-zoon relatie met

GOD hebben gebracht. Jezus, de tweede Adam, had die nauwe relatie met God wel. Hij kwam om zondaars **UIT** deze zondige wereld te roepen, en hen met **GOD** te **VERENIGEN**, wat de eerste Adam en zijn gezin geweest konden zijn. Jezus kwam om de geroepen met **GOD** te verzoenen.

Jezus onderwees het evangelie van het Koninkrijk van **GOD** — het heersende, regerende Gezin van God. Hij kwam niet voor de reparatie van de gebrekkige en verrotte bovenbouw van het gebouw dat de uitgebreide **FAMILIE** van de eerste Adam is, maar om zijn Kerk, het uitgebreide **GEZIN** van God, uit het gebouw van deze wereld te roepen, en hen met **GOD** te verenigen.

De god van deze wereld

Deze wereld is **SATANS** wereld. Hij is de god van deze wereld (2 Kor. 4:3-4).

Satan trachtte het kind Jezus te doden. Hij trachtte Jezus te vernietigen in de grote verzoeking, toen Jezus ongeveer 30 jaar oud was. Hij liet de meeste der apostelen de marteldood sterven. Hij trachtte Gods Kerk aan het fundament zelf te vernietigen. Maar zij was gebouwd op het fundament van een Rots, „en die rots was de Christus” (1 Kor. 10:4). Ondanks Satans inspanningen haar te

dwarsbomen had de Kerk een goede start. Jezus had gezegd dat de poorten van het graf de Kerk nooit zouden overwinnen. De regens mochten komen, en de stromen, de winden mochten op orkaankracht blazen, maar de Kerk zou stand houden.

Satan wilde haar vernietigen. **WAAROM?** Omdat deze wereld Satans wereld is. Hij zit op de troon van deze wereld (Jes. 14:13; *Statenvert.*). En de Kerk van God zal de aarde vullen, nadat Satan en zijn wereld zijn verwoest. Christus, het hoofd van de Kerk, zal als wereldheerser Satans troon overnemen.

Toen Satan er dus niet in slaagde de oprichting en de glorieuze start van de Kerk te voorkomen, wat deed hij toen? Hij verleidde bepaalde mensen tot het streven de Kerk van binnenuit te vernietigen. Er is een gezegde: „Kun je ze niet verslaan, sluit je dan bij hen aan.” Sommigen in de Kerk bracht hij ertoe zich tot een vals en bedrieglijk evangelie te keren.

In Galaten 1:6-7 lezen wij dat de kerken in Galatië zich tot „een ander evangelie” hadden gekeerd. Zij hadden geloof gehecht aan hen die „een andere Jezus” (2 Kor. 11:4) begonnen te prediken. Deze valse dienaren, die dienaren van Christus zeiden te zijn, waren in feite dienaren van Satan (vers 13-15).

Zo slaagde Satan er tenslotte in, door middel van valse broeders in de Kerk, zelfs de overgrote meerderheid in de Kerk te misleiden. Hij slaagde erin van deze meerderheid een groeiende valse kerk te maken.

Gedurende de eerste maanden van de ware Kerk van God kwam de oppositie in Judea van Joden. De meeste Joden weigerden te geloven dat Jezus de beloofde Messias was — God in het menselijk vlees. De 12 apostelen waren echter ooggetuigen van Jezus' messiasschap. Vóór zijn kruisiging waren zij drieënehalf jaar met Hem geweest, en 40 dagen na zijn kruisiging. Velen, hoewel slechts een minderheid van de Joden, geloofden en werden door Gods Geest in de Kerk gedoopt. Tijdens haar eerste jaren was de Kerk hoofdzakelijk Joods.

Vervolgens zond God Petrus (Hand. 10-11) naar de heidense Cornelius om het behoud voor de heidenen open te stellen. God riep de apostel Paulus als hoofd van een groot werk onder de heidenen. Sommige Joodse bekeerlingen probeerden toen de rituelen van de wet van Mozes, en de besnijdenis, aan de heidense bekeerlingen op te leggen. Zij wensten „meer WET”. Paulus en de apostelen verzetten zich hiertegen en handelden de kwestie af door middel van de heilige Geest (Hand. 15). Toen brachten valse heidense leden het punt van „GEEN WET” binnen. Zij beweerden dat de wet van God was afgeschaft — Christus had de wet aan het kruis genageld. Zij onderwezen een valse Jezus, van wie zij zeiden dat hij de geboden van zijn Vader had afgeschaft.

Zo gebeurde het dat er reeds vóór 50 n.Chr. (de Kerk was opgericht in 31 n.Chr.) een felle controverse ontstond over of het evangelie dat verkondigd moest worden het evangelie van Christus was, of een evangelie over Christus.

Spoedig liet men het doek neer over de historische verslagen van de Kerk. Dit is een bewijs van het feit dat er een krachtige en systematische poging werd ondernomen om de historische verslagen van de kerkgebeurtenissen in de daaropvolgende honderd jaar te vernietigen. Dit is de „VERLOREN EEUW” in de geschiedenis van de Kerk.

Als in 150 n.Chr. het doek van de geschiedenis weer wordt opgehaald, komt er een kerk tevoorschijn die zichzelf wel „christelijk” noemt, maar

die totaal verschilt van de Kerk die Jezus in 31 n.Chr. door middel van zijn apostelen had gesticht.

Het Koninkrijk is niet de Kerk

Jezus' Evangelie was het „evangelie van het koninkrijk Gods” — de Regering van God in handen van het geboren GEZIN VAN GOD. De Kerk die door Jezus werd gesticht bracht God de Vader in het leven van de gelovigen.

De discipelen waren, tijdens Jezus' ambt, MET Hem die letterlijk God in het menselijk vlees WAS. Na Pinkstereen, toen de Kerk werd opgericht, stonden zij die DOOR de heilige Geest in de Kerk werden gedoopt, eveneens in nauw persoonlijk contact en verbinding met God en met Christus (zie 1 Joh. 1:3). God, en Christus, waren, door de heilige Geest, aanwezig IN het leven van de bekeerlingen.

Toen echter de overgrote meerderheid van de belijdende christenen afvallig werd, hield die zich nog slechts aan een evangelie over Christus. Genade veranderden zij in vrijheid om God ongehoorzaam te zijn, zoals Adam. Zij onderwezen GOED te zijn — maar het was slechts vleselijk, menselijk goed. Hun menselijke geest was niet met Gods heilige Geest verbonden — hun denken niet verenigd met dat van God. Zij vereerden Christus. Maar in Markus 7:7-8 had Jezus gezegd dat zij Hem tevergeefs vereerden, omdat zij de geboden van God verwierpen en aan hun menselijke tradities vasthielden. En tegenwoordig noemt deze verdorven godsdienst zichzelf inderdaad het „traditionele christendom”.

Zij begonnen gebouwen te bouwen die zij „kerken” noemden — met een spitse toren erop en een kruis op de gevel. Uiteindelijk bouwden zij enorme pompeuze kathedralen.

Een kardinaal punt om de ene ware Kerk te onderscheiden van de vele sekten en kerkgenootschappen is dit: De misleide kerken van deze wereld leggen de nadruk op Christus, soms bijna geheel met buitensluiten van God de Vader. God wordt onwettelijk — een mystiek denkbeeld. De mensen wordt niet onderwezen dat Jezus kwam om de Vader te openbaren — dat Jezus kwam om ons met de Vader te verzoenen — dat het de Vader is van wie wij door onze zonden zijn afgesneden — dat Christus' vergoten bloed op zich ons niet „behoudt”, ons geen behoud en eeuwig leven geeft. Maar

(zie Romeinen 5:10) de dood van Christus verzoent ons met God en wij worden behouden (ontvangen eeuwig leven) door Jezus' opstanding, die de gift van God de Vader door een opstanding uit de doden mogelijk heeft gemaakt. Jezus' opstanding maakte onze opstanding mogelijk, want Hij is „de eerstgeborene [door een opstanding] onder vele broeders” (Rom. 8:29).

De ware Kerk heeft Christus in het juiste perspectief: als middelaar tussen ons en God de Vader — als persoonlijke Verlosser — als onze huidige Hogepriester aan de rechterhand van God de Vader in de hemel — als Hoofd van de Kerk — als de komende Koning en heerser ONDER God de Vader.

Als de tweede Adam kwam Jezus om hen die door God worden getrokken, te roepen uit de mensen van deze wereld en ook uit haar vervalste „traditionele christendom”, en om een geheel NIEUWE WERELD te beginnen, een NIEUWE BESCHAVING.

Satan is er dus in geslaagd om de Kerk van God, die door Christus, de tweede Adam, werd opgericht, te vervalsen. Maar de poorten van het graf hebben haar NIET overwonnen.

Weliswaar waaiden de winden tegen dit gebouw dat op een Rots is gegrondvest, de stromen kwamen, de oppositie sloeg er heftig tegenaan. Zozeer zelfs dat de ware Kerk, in de strijd om gedurende de eeuwen van vervolging en tegenstand in leven te blijven, zeer veel oorspronkelijke WAARHEID verloor. Maar zij bleef trouw aan de ware naam van God de Vader, wiens Kerk zij is. Zij bleef trouw aan Gods geestelijke wet, de Tien Geboden. Zij bleef trouw aan de dingen DIE VOOR GOD HEILIG ZIJN: zijn heilige sabbat, het betalen van Gods tiende. Hiervoor werd zij vervolgd. Maar zij heeft de storm doorstaan.

Ik begon het antwoord te ontdekken

In het vorige deel van dit artikel heb ik mijn eigen achtergrond en bekering beschreven. In die eerste zes maanden van diepgaande studie en onderzoek aangaande Gods Wet, kwam ik in aanraking met een groep leden van deze Kerk. Het waren in hoofdzaak groentekwekers in de Willamette-valley in de staat Oregon, in het noordwesten van de Verenigde Staten. Het waren nederige, Godvrezende mensen die tot elk offer bereid waren teneinde hun

grote God gehoorzaam te zijn.

Maar, vroeg ik me af, zouden zij nu de ene ware Kerk van God kunnen zijn die door Jezus Christus is opgericht? Het was een kleine groep van mensen zonder officiële hogere opleiding. Toch vormden zij de ENIGE kerk die ik kon vinden die zich hield aan het Woord van God en zijn Geboden. Zij hielden zich trouw aan de dingen die VOOR GOD HEILIG zijn: zijn sabbat en het betalen van zijn tiende. Zij hielden zich aan de ware bijbelse NAAM: „de Kerk van GOD”. Geen enkele andere kerk op aarde hield zich aan deze drie centrale, fundamentele geloofsstellingen en praktijken. Zij waren nederig en oprecht en zouden voor deze fundamentele waarheden hun leven hebben geofferd.

Maar WAAROM bracht God mij met deze mensen in aanraking? Ik had toentertijd weinig besef van de reden.

Op dit punt moet ik nog eens teruggaan en nog een aantal feiten uit mijn eigen leven verhalen.

Zoals ik in het begin van het vorige deel van dit artikel heb gezegd heb ik 26 jaar in de tijdschriften- en krantenbranche doorgebracht. Ik wist toen niet, maar latere gebeurtenissen hebben aangetoond, dat God mij door deze ervaring voorbereidde op de werkelijke roeping die later zou komen.

Op 25-jarige leeftijd ben ik getrouwd. Een week of twee na ons huwelijk had mijn vrouw een visioen, of een zeer ongewone, indrukwekkende droom, die mij destijds nogal in verlegenheid bracht. Ik was niet „godsdienstig”. Mijn hele denken en hart waren in mijn zaken. Wij woonden toen in Chicago, in Illinois. In haar visionaire droom zag mijn vrouw een engel uit de hemel komen, op een druk kruispunt in Chicago, wat de aandacht van honderden mensen trok. De engel kwam rechtstreeks op mijn vrouw en mij af terwijl wij op dat drukke kruispunt stonden. Hij sloeg zijn armen om ons heen en zei dat de wederkomst van Christus niet meer veraf was, en dat God werk voor ons had te doen. Toen mijn vrouw mij deze visionaire droom vertelde, was ik enigszins in de war, omdat hij zo werkelijk voor haar was geweest — maar ik was erdoor in verlegenheid en mijn enige gedachte was de hele zaak uit mijn hoofd te zetten. Als dit werkelijk een roeping van God was, wilde ik er, als Jona, van wegluchten.

„Waarom”, zei ik, „vertel je het niet

aan de dominee van de kerk op de hoek, als het iets te betekenen heeft, kan hij het misschien zeggen?” Ik dacht er verder niet meer aan, maar later nam God mijn zaken weg, en nog later een andere zaak die ik in het noordwesten had opgezet, hetgeen werd gevolgd door de uitdaging die tot de intensieve bijbelstudie leidde.

Het (in mijn ogen) godsdienstfanatisme dat mijn vrouw in de greep had betrof de zevendedags sabbat. Voor mij was dat fanatisme. Maar, zoals in het vorige artikel gezegd, moest ik „bakzeil halen”. Met de meest intensieve studie van mijn leven slaagde ik er niet in te bewijzen dat mijn vrouw zich vergiste. Dit intensieve, diepgaande onderzoek bewees mij het onmiskenbare bestaan van God, en het absolute GEZAG van de Bijbel als het direct geïnspireerde woord van God. Sindsdien hebben decennia van verdere diepgaande studie en verder onderzoek een enorm labyrint geopend van bijbelse kennis en begrip die VERLOREN WAREN GEGAAN. Door de verpletterende slag van het plotselinge verlies van twee succesvolle zaken, en door deze bijbelse uitdaging, had God mij vermurwd tot op het punt van totale onderwerping, waar ik bereid was mijn ongelijk te erkennen — bereid was mij geheel aan Hem te onderwerpen, en bereid was te geloven wat Hij in zijn Woord duidelijk zegt, ongeacht de impopulariteit van dat geloof.

Het herstel van de waarheid

Aldus begon de levende God door middel van mij met het HERSTEL van veel ware bijbelse kennis en bijbels BEGRIP die in de loop der eeuwen waren verlorengegaan.

Het werd mij duidelijk onthuld hoe er gedurende de eerste drie eeuwen van de christelijke jaartelling een vals christendom opkwam. Satan leidde menselijke godsdienstleiders ertoe een eigen evangelie OVER Christus te verkondigen, als vervanging van het evangelie van Christus — Jezus' evangelie van het KONINKRIJK VAN GOD. Dit valse christendom werd een grote kerk en wordt in Openbaring 17 en elders in de Bijbel geopenbaard als: „HET GROTE BABYLON, MOEDER VAN DE HOEREN EN VAN DE GRUWELN DER AARDE.”

Jezus' hele opdracht was hen die worden geroepen met GOD DE VADER te verzoenen. Er is EEN wetgever: God de Vader. Zonde is overtreding jegens

GOD. Berouw is gericht op GOD, en geloof is gericht op Christus. Jezus kwam om ons met de VADER te verzoenen — niet om Hem te vervangen.

Het is veelzeggend dat God, nadat Hij mij had neergeslagen en vernederd, mij had rijpgemaakt voor onderworpenheid aan Hem, ervoor zorgde dat ik zo beslissend werd uitgedaagd op het kardinale punt van ZIJN WET — zijn regering — zijn voorrang boven al het andere, zijn zeggenschap over ons leven. Van alle punten van Gods wet is de sabbat het enige testgebod. Belijdende oprechte christenen zullen openlijk toegeven dat wij geen andere goden voor de ene hoogste en ware God behoren te hebben. Zij zullen erkennen dat wij ons niet voor afgoden mogen buigen, en Gods naam niet ijdel mogen gebruiken. Zij aanvaarden het gebod om onze vader en moeder te eren, het verbod van moord, overspel, stelen, liegen en begeren. Zij zullen zelfs beweren dat al deze negen geboden op het Nieuwe Testament zijn overgedragen.

Het enige gebod dat zij afwijzen en weigeren te gehoorzamen is God te eren door zijn sabbatdag te HEILIGEN. God heeft deze speciale dag heilig gemaakt en zei ons hem heilig te houden.

Eens zei een mevrouw tegen mij dat zij had gehoord dat de zaterdag mijn dag was, en dat zij hoopte dat het niet waar was. Ik antwoordde: „Nee, de zaterdag is NIET mijn dag. De zondag is mijn dag.”

„O, ik ben zo blij dat te horen”, riep zij uit.

„Maar u begrijpt het nog niet helemaal”, vervolgde ik, „zondag is MIJN dag, maar ook maandag, dinsdag, woensdag, donderdag en vrijdag. Maar zaterdag is mijn dag NIET — dat is GODS dag.”

In mijn intensieve, diepgaande, grondige studie en onderzoek om te bewijzen dat de zondag de christelijke sabbat is, liet ik geen middel onbeproefd. Ik onderzocht zorgvuldig ieder boek, artikel en geschrift dat ik te pakken kon krijgen, waarin de sabbat werd bestreden en gepoogd werd de zondag te bewijzen. Ik onderzocht de godsdienstencyclopedieën, controleerde nauwkeurig de oorspronkelijke hebreeuwse en griekse woorden van de relevante bijbelteksten; ik las de bijbelcommentaren en de lexicons. Ik verifieerde de geschiedenis.

Het testgebod

Maar alle argumenten tegen Gods sabbat en voor zondagviering bewezen dat ze niet meer waren dan dat: argumenten die niet waterdicht waren, argumenten die duidelijke dwalingen waren en maar al te vaak oneerlijk.

In historische verslagen vond ik dat er gedurende de eerste drie eeuwen van de Kerk direct en indirect heftige en gewelddadige controverses over juist deze kwestie waren.

Er was de historische Quartodecimanse controverse tussen leerlingen van de apostel Johannes en hun tegenstanders inzake het geschil omtrent Pascha en Pasen. Deze hele kwestie werd tenslotte beslist in deze valse kerk met de naam „het grote Babylon”, door het Concilie van Nicea, dat in 325 n.Chr. door de Romeinse keizer Constantijn werd bijeengeroepen. Hij was de keizer, geen geestelijke. Vervolgens werd in 365 n.Chr. op de Synode van Laodicea een van de meest bekende canons van de kerk uitgegeven: „Christenen mogen niet de joodse gebruiken navolgen door op de sabbat te rusten, maar moeten op die dag werken, en in plaats daarvan de dag des Heren vieren. En als er iemand wordt gevonden die het joodse gebruik navolgt, die zij van Christus verbannen.” Dit stond gelijk aan een doodvonnis.

De ruimte staat mij niet toe om in het onderhavige geschrift een grondige en volledige uiteenzetting te geven van de bijbelse leer inzake het grote belang van het houden van Gods sabbat. Ons gratis boekje *Welke dag is de christelijke sabbat?* geeft een vollediger uiteenzetting.

In het kort zijn hier evenwel enkele gewichtige bijbelse leerstellingen:

Aan het einde van wat de „scheppingsweek” wordt genoemd, wordt de volgende gebeurtenis geopenbaard: „Toen God op de zevende dag het werk voltooid had, dat Hij gemaakt had, rustte Hij op de zevende dag van al het werk, dat Hij gemaakt had. En God zegende de zevende dag en heiligde die, omdat Hij daarop gerust heeft van al het werk, dat God scheppende tot stand had gebracht” (Gen. 2:2-3). God was niet moe of uitgeput, maar Hij stelde de mensheid een voorbeeld en plaatste zijn eigen tegenwoordigheid in die dag. Dit heeft Hij met betrekking tot de zondag of enige andere dag nooit gedaan.

Adam verwierp Gods boom des LEVENS, Gods wet, en Gods heerschappij over hem. Er zijn geen aanwijzingen dat gedurende de eerste bijna 2500 jaar Adams nageslacht in het algemeen de sabbat heiligde. Maar toen God de Israëlieten uit Egypte riep (een voorafschaduwung van het roepen van de Kerk uit de wereld), openbaarde God zijn sabbat aan de Israëlieten.

In Exodus 16 klaagden de Israëlieten dat zij haast van honger omkwamen. God zei dat Hij voedsel uit de hemel zou zenden, in de vorm van manna, „opdat Ik het [het volk] op de proef stelle, of het al dan niet wandelt naar mijn wet”. Het gaat hier om gehoorzaamheid óf ZONDE. Op de zesde dag van de week zond God een dubbele hoeveelheid manna, maar op de zevende dag zond God NIETS. En Mozes zei op de zesde dag: „Een rustdag, een HEILIGE SABBAT is het morgen voor de Here . . .” Vervolgens instrueerde Mozes hen op de Sabbat: „Heden is het sabbat voor de Here, vandaag zult gij het [manna] niet vinden op het veld. Zes dagen zult gij het verzamelen, maar op de zevende dag is het sabbat; dan is het er niet” (vers 23-26).

Op de zevende dag gingen sommige mensen naar buiten om te zien of zij manna konden verzamelen. En God zei: „Hoelang weigert gij mijn geboden en wetten te onderhouden?”

Aldus toonde God door een wonder uit de hemel aan zijn volk welke dag de ware sabbatdag was. En zowel de geschiedenis als de Joodse traditie tonen dat vanaf die dag tot op HEDEN de dagen van de week nooit zijn verstoord.

In Exodus 31:12-18 lezen wij dat God de sabbat tot een eeuwig VERBOND tussen Hem en zijn volk maakte. Het was een identificerend TEKEN, waardoor God zou weten dat zij zijn volk waren, omdat zij door de sabbat te houden Hem gehoorzaamden op een wijze waarop niemand anders dat deed. Dit identificeerde hen als zijn volk. Geen enkel ander volk dan het volk van God had immers ooit de sabbat gehouden. De sabbat identificeerde God, want de schepping is het bewijs van God. In zes dagen schiep Hij het leven op aarde, en op de zevende dag rustte Hij en maakte die dag tot HEILIGE TIJD — heilig voor GOD!

In het 56e hoofdstuk van Jesaja staat een profetie voor onze huidige tijd,

aangaande de sabbat: „En de vreemdelingen [heidenen] die zich bij de Here aansloten om Hem te dienen, en om de naam des Heren lief te hebben, om Hem tot knechten te zijn, allen die de sabbat onderhouden, zodat zij hem niet ontheiligen, en die vasthouden aan mijn verbond: hen zal Ik brengen naar mijn heilige berg en Ik zal hun vreugde bereiden in mijn bedehuis”(Jes. 56:6-7).

In Markus 2:28 verklaarde Jezus: „Alzo is de Zoon des mensen heer ook over de sabbat.” Dus de sabbat is de DAG DES HEREN — niet de zondag.

Zoals boven reeds gezegd, is de sabbat het enige testgebod — het enige gebod dat zelfs zogenaamde belijdende christenen weigeren te gehoorzamen. In 1 Johannes 2:4 lezen wij: „Wie zegt: Ik ken Hem, en zijn geboden niet bewaart, is een leugenaar en in die is de waarheid niet.”

Zonde is de overtreding van Gods WET (1 Joh. 3:4).

Onder de apostelen hield de oorspronkelijke Kerk van God de sabbat. Nadat hij zich van de Joden tot de heidenen had gewend, predikte de apostel Paulus gedurende een jaar en zes maanden tot de heidenen op de sabbat (Hand. 18:4-11).

Zoals de sabbat het identificerende teken is van het volk van God (Jood, heiden, elk ras), zo is de zondag het merkteken dat het GEZAG identificeert van het valse christendom — „HET GROTE BABYLON, MOEDER VAN DE HOEREN” — want de zondag heeft geen andere autoriteit. De vervanging door de heidense zondag om Gods sabbat te vervalsen is een van de belangrijkste listen van Satan bij het misleiden van alle naties, en bij het vervalsen van Gods WAARHEID en Gods Kerk.

Een van de excuses van het „traditionele christendom” voor het vieren van de zondag is het valse geloof dat Jezus' opstanding uit de doden op zondag plaatsvond. In werkelijkheid echter vond de opstanding niet op zondagmorgen plaats, maar laat op een sabbatmiddag. Lees voor het bewijs van deze valse traditie ons gratis boekje *De opstanding was niet op zondag*. Lees verder de volgende waarheid in uw eigen bijbel:

Jezus zei: „Tevergeefs eren zij Mij, omdat zij leringen leren, die geboden van mensen zijn. Gij verwaarloost het gebod Gods en houdt u aan de overlevering der mensen . . . Het gebod Gods stelt gij wel fraai buiten werking

om úw overlevering in stand te houden" (Markus 7:7-9).

Dit is een der sleutels die de deur openen naar de identiteit van de ene ware oorspronkelijke Kerk van God, die werd opgericht door Jezus Christus, en die door de jaren en eeuwen heen de aanvallen van Satan is blijven weerstaan. De sabbat is evenwel niet het enige identificerende teken.

De ware naam

Jezus bad voor zijn Kerk: „Heilige Vader, bewaar hen *in uw naam*, welke Gij mij gegeven hebt, dat zij één zijn zoals Wij. Zolang Ik bij hen was, bewaarde Ik hen *in uw naam* . . . Maar nu kom Ik tot U . . . Ik heb hun uw woord gegeven en de wereld heeft hen gehaat, omdat zij *niet* uit de wereld zijn, gelijk Ik niet uit de wereld ben. Ik bid niet dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart voor de boze. *Zij zijn niet uit de wereld*, gelijk Ik niet uit de wereld ben. Heilig hen in UW WAARHEID; UW WOORD IS DE WAARHEID" (Joh. 17:11-17).

Jezus zei dat zijn ware Kerk zou worden *BEWAARD in de naam* van de Vader — GOD. *Twaalfmaal* is in het Nieuwe Testament de *NAAM* van deze ene *ware Kerk* de *KERK VAN GOD*! Het is *GODS Kerk*, en Jezus Christus is het leidinggevende, ondersteunende *HOOFD* ervan!

In vijf passages waar de *ware NAAM* van de Kerk verschijnt, wordt het gehele Lichaam van Christus — de Kerk als geheel — aangeduid. Wanneer er dus sprake is van de gehele Kerk, met inbegrip van alle individuele leden op aarde, luidt de naam „*DE KERK (of gemeente) VAN GOD*”. Hier volgen deze vijf passages:

1) Handelingen 20:28: De waarschuwing aan de oudsten is „*DE GEMEENTE [of kerk] GODS te weiden*”.

2) 1 Korinthe 10:32: „*Geeft noch aan Joden, noch aan Grieken, noch aan DE GEMEENTE GODS aanstoot*”.

3) 1 Korinthe 11:22: „*Of minacht gij zózeer DE GEMEENTE GODS, dat gij de behoeftigen beschaamd maakt?*”

4) 1 Korinthe 15:9: Paulus schreef: „. . . omdat ik *DE GEMEENTE GODS*, vervolg heb.”

5) Galaten 1:13: Dit vers herhaalt het vorige: „. . . ik heb *DE GEMEENTE GODS* bovenmate vervolgd”.

Wanneer er één specifieke plaatselijke gemeente wordt genoemd, heet de ware Kerk „*De Kerk van God*” vaak samen met de naam van de *plaats*. Hier

zijn nog vier passages:

6) 1 Korinthe 1:2: „*Aan DE GEMEENTE [of KERK] GODS te Korinthe*.”

7) 2 Korinthe 1:1: „*Aan DE GEMEENTE GODS, die te Korinthe is*”.

8) 1 Timotheüs 3:5: Sprekend over een oudste in een plaatselijke gemeente schreef Paulus aan Timotheüs: „*Indien echter iemand zijn eigen huis niet weet te bestieren, hoe zal hij voor DE GEMEENTE GODS zorgen?*”

9) 1 Timotheüs 3:15: „*[Gij weet] hoe men zich behoort te gedragen in het huis Gods, dat is DE GEMEENTE VAN DE LEVENDE GOD*”. Hier is het de Kerk van de *levende* God.

Sprekend over de plaatselijke gemeenten gezamenlijk, niet in de zin van het ene Lichaam, maar in de zin van het totaal van alle plaatselijke gemeenten, luidt de bijbelse naam „*DE KERKEN VAN GOD*”. Hier volgen de laatste drie verzen van de 12 die de naam van de Kerk geven:

10) 1 Korinthe 11:16: „. . . wij [hebben] zulk een gewoonte niet, en evenmin *DE GEMEENTEN [kerken] GODS*.”

11) 1 Thessalonicenzen 2:14: „*Want gij, broeders, zijt navolgers geworden van DE GEMEENTEN GODS in Christus Jezus, die in Judea zijn*”.

12) 2 Thessalonicenzen 1:4: „*Zodat wij zelfs over u roemen bij DE GEMEENTEN GODS*”.

Op sommige plaatsen in het Nieuwe Testament is er een specificerende naam toegevoegd, zoals de Kerk van God te Korinthe, of de Kerken van God in Judea. En vandaag is het de Wereldwijde Kerk van God.

In deze wereld worden de kerken genoemd naar *MENSEN*, of naar het *SYSTEME* dat mensen hebben uitgedacht, of naar het soort van kerkbestuur dat *MENSEN* hebben bedacht, *TEGENGESTELD* aan Gods Woord, of naar belangrijke doctrine waarop zij de nadruk leggen, of naar wat mensen ervan hopen te maken: alomvattend, universeel of katholiek. Maar waar de *ENE ware Kerk* zich ook bevindt, haar naam is de *KERK VAN GOD*.

Dat is evenwel niet alles. Vele hebben zich Gods naam toegeëigend, maar verkondigen niet het *KONINKRIJK VAN GOD*, als de *REGERING* van God waaraan wij *gehoorzaam* moeten zijn. Zij onderwijzen niet gehoorzaamheid aan Gods wet (de Tien Geboden); zij onderwijzen niet *BEKERING* van opstandigheid en het overtreden van Gods heilige Wet; zij onderwijzen niet

dat wij nu in het *KONINKRIJK (Gezin) van God VERWEKT* en, door de opstanding, in het *GODDELIJKE GEZIN* geboren kunnen worden! De ware Kerk predikt de spoedige komst van *CHRISTUS* als *KONING* der koningen en *HEER* der heren om, gedurende duizend jaar, alle volken op aarde te *REGEREN*. Niet in de hemel, maar *OP DEZE AARDE* (Openb. 5:10).

Er bestaat slechts *EEN* dergelijke Kerk!

Deze doet *HET WERK VAN GOD*. Het is, zoals Jezus reeds zei, een „*kleine kudde*”, door de wereld vervolgd en veracht.

Persoonlijk onderhoud

Gods Kerk heeft in alle delen van de wereld toegewijde, bekeerde, volledig geïnstrueerde en opgeleide, geordioneerde *DIENAREN* — zij staan klaar om contact met u op te nemen, u thuis te bezoeken, uw vragen te beantwoorden, u de Bijbel te verklaren — *indien u daarom vraagt!* Geen van hen zal u echter *ooit* benaderen, tenzij u er uit eigen vrije wil om vraagt! Aangaande het algemene publiek zei Jezus: „*Gaat NIET van het ene huis naar het andere*” (Lukas 10:7). In Efeze bezocht Paulus alleen de oudsten (dienaren) van huis tot huis.

Jezus noch Petrus noch Paulus, noch enige van de oorspronkelijke ware apostelen benaderde ooit de mensen om hun persoonlijk bekering *OP TE DRINGEN*. God heeft iedere mens met een *VRIJE WIL* geschapen. God verplicht iedereen *ZIJN EIGEN BESLISSING TE NEMEN*, en de *ware GOD* zal u nooit dwingen u te bekeren.

Maar als u, uit eigen vrije wil, *MEER* wenst te weten over *dezelfde* Kerk die werd opgericht en vandaag wordt geleid door Jezus Christus — als u er vragen over wilt stellen, schroom dan niet ons om een persoonlijk onderhoud te schrijven. Wij zullen dan een van Gods eigen dienaren vragen contact met u op te nemen. En sta mij toe u aan te raden de *VRAGEN* die u wilt stellen *TE NOTEREN*. In meer dan 60 jaar ervaring heb ik geleerd dat u ze anders zult vergeten.

Vele honderden, ja, duizenden worden *bekeerd*, *VERANDEREN* hun leven, door dit *WERK VAN GOD*, door middel van de uitzendingen overal op aarde van het radio- en tv-programma *The World Tomorrow*, door middel van de dienaren van de Worldwide Church of God,

(Zie verder pagina 28)

MARKUS: De man achter het evangelie

John Ross Schroeder

De Britse televisie vertoonde onlangs een serie met de titel „Jesus: the Evidence” [„Jezus: de bewijzen”]. De kijkers restte veel onzekerheid. Hoeveel van wat Jezus heeft gezegd en gedaan is feit, hoeveel legende? Was een zogeheten „geheim evangelie” van Markus belangrijker dan het evangelierverslag? In wat volgt kijken wij achter de schermen naar de man die het echte evangelie van Markus schreef.

Welk soort mensen zou u hebben gekozen om het leven en de leer van Jezus van Nazareth op schrift te stellen?

Een verachte belastinginnehmer? Een persoonlijke vriend van Jezus? Een arts die door kon gaan voor geschiedschrijver? Of misschien Markus, een jonge helper die nauwe contacten had met Jezus' discipelen?

Maar weinig mensen hebben ooit begrepen waarom zulke verschillende persoonlijkheden werden uitverkoren om de vier evangeliën te schrijven, of welke krachten vorm gaven aan hun leven en hun visie.

Wie was deze Markus? Wat voor een mens was hij? De feiten, schaars als zij zijn, onthullen veel. Het Nieuwe Testament geeft hierover verrassende informatie.

Vroege ontmoetingen

Om te beginnen enkele punten over Markus' naam. Zijn volledige naam was Johannes Markus. In de eerste eeuw was het in Palestina niet ongebruikelijk dat een man twee namen had. Johannes was zijn Joodse naam, Markus zijn griekse naam.

Markus kwam uit een welgestelde familie die invloed had in de vroege kerk in Jeruzalem. Toen Petrus uit

gevangenschap ontsnapte, kwam hij naar het huis van Maria (de moeder van Markus) om daar een groot aantal leden van de kerk te ontmoeten. Het huis was zo groot dat het ten minste een grote kamer en een voorportaal met een buitendeur had. Natuurlijk waren er ook bedienden (zie Lukas' beschrijving in Handelingen 12:12-13).

Wat een geschikte plaats om verhalen over het leven van Jezus te horen! Markus verkeerde ongetwijfeld in de juiste kringen. Hij moet Petrus vanaf de eerste tijd van zijn predikambt hebben gekend. Het is ondenkbaar dat hij niet bekend was met alle apostelen van het eerste uur. Slechts weinigen verkeerden in een betere positie om de feiten omtrent het leven en de leer van Jezus te leren kennen.

Het boek van Markus bevat een vreemde passage die betrekking heeft op een gebeurtenis in een hof buiten Jeruzalem. „En een jonge man, die een laken om het naakte lichaam geslagen had, liep mede, Hem [Jezus] achterna, en zij grepen hem. Maar hij liet het laken in hun handen en nam naakt de vlucht” (Markus 14:51-52). Dit was een tragisch moment. Jezus zal kort hierna worden gekruisigd. Op het eerste oog lijken deze twee verzen niet van belang voor het eigenlijke verhaal.

Waarom dan deze korte onderbreking van het eigenlijke verhaal? Luister eens naar de volgende rationele verkla-

ring. Er wordt verondersteld dat de hof van Gethsemane wellicht eigendom van Markus' familie was. Als dat zo was, kan Markus (met een goede neus voor nieuws en het gevoel dat er grote dingen stonden te gebeuren) bij de gebeurtenissen zijn geweest die zich afspeelden in Jezus' laatste uren. Hier is sprake van een jonge man die op de hoogte van de dingen wilde zijn.

Na het laatste avondmaal schaduwde Markus Jezus en diens discipelen om te zien wat er gebeurde (waarbij hij kennelijk wat al te dichtbij kwam). Slechts weinig schrijvers kunnen de verleiding weerstaan een kort beeld van zichzelf te geven in een belangrijk werk. Hier betreft Markus zijn eigen persoon in het verhaal rond de kruisiging. Onder druk vlucht Johannes Markus weg uit de hof. Later zal hij nog eens wegvluchten.

Helper van apostelen

Vijftien jaar later duikt Markus weer op ten tijde van een hongersnood. De Kerk van God in Antiochië, Syrië, stond klaar om de Joodse broeders in de heilige stad te helpen. Er werden door Paulus en Barnabas goederen naartoe gestuurd. Later keerden deze twee terug naar Antiochië, vergezeld door Johannes Markus.

Vervolgens werden Paulus en Barnabas officieel geordineerd en uitgezonden naar de griekse wereld. (Dit was Paulus' eerste reis.) Lukas' historische

verslag vermeldt dat Johannes Markus hun helper was: „... en zij hadden ook Johannes tot helper” (Hand. 13:5).

Het Nieuwe Testament is oorspronkelijk in het Grieks geschreven. In het Grieks staat in Handelingen 13:5: „Zij hadden Johannes *huperetes*”. De meeste Bijbelgeleerden die het Nieuwe Testament bestuderen, zijn het erover eens dat dit woord helper of assistent betekent, in de zin van een soort secretaris die de materiële zaken regelt.

Gedurende de vijftien jaar die sinds de kruisiging voorbij waren gegaan, had Markus tijd gehad om volwassen te worden. Maar kon hij de zware omstandigheden van de reis aan en de wisselwerking die bestond tussen twee sterke persoonlijkheden?

De gebeurtenissen leerden dat hij daar niet tegen opgewassen was. Het boek De Handelingen der Apostelen vermeldt: „Paulus en die met hem waren [waaronder Barnabas], voeren af van Pafos en kwamen te Perge in Pamfylië; maar Johannes scheidde zich van hen af en keerde weder naar Jeruzalem” (Hand. 13:13). Er wordt geen reden genoemd in dit verslag. Maar Paulus was er duidelijk niet blij mee.

Nadat deze eerste reis was afgesloten, vond er in 49 n.Chr. in Jeruzalem een belangrijke conferentie plaats. Daarna keerde Paulus terug naar Antiochië. Het was nu tijd om aan een tweede grote evangelisatiereis te beginnen. Barnabas trachtte Paulus over te halen om Markus weer mee te nemen. Maar de vooraanstaande apostel van de Griekse wereld was niet te overreden. „Maar Paulus bleef van oordeel, dat men niet iemand bij zich moest hebben, die hen na Pamfylië had verlaten en zich niet met hen tot het werk had begeven” (Hand. 15:38).

Hierop ontstond een sterk meningsverschil tussen Paulus en Barnabas. Hun wegen scheidden. Paulus nam Silas met zich mee en Barnabas ging met zijn jongere neef Johannes Markus naar Cyprus. Het ligt niet in onze bedoeling uit te zoeken wie er precies gelijk had. Wij zullen de gebeurtenissen alleen vanuit het standpunt van Markus bekijken.

Om te beginnen toonde Markus zich duidelijk zwak van karakter door de twee apostelen tijdens hun reis in de steek te laten. Zij hadden zijn diensten nodig. Hij beschikte over alle kwalificaties van een goede assistent. Misschien

moesten de beide apostelen zich nu zelf bekommeren om organisatorische details en andere taken die Markus anders zou hebben afgehandeld. Dit wierp een schaduw over de reis.

Misschien kunnen wij echter ook enkele verzachtende omstandigheden vinden. Zo was het leiderschap in andere handen overgegaan. Aan het begin van de reis wordt Barnabas' naam tot driemaal toe als *eerste* genoemd (Hand. 13:1, 2, 7). Maar tegen de tijd dat zij klaar zijn om naar Cyprus te varen, is Paulus duidelijk de leider (Hand. 13:13). Zulke veranderingen vinden meestal niet plaats zonder mogelijk gekwetste gevoelens. Ook Jezus' apostelen waren mensen.

Johannes Markus is misschien de man in het midden geweest. Alleen

Jeruzalem was het centrum van de vroege kerk. Er zijn aanduidingen dat Markus' ouderlijk huis diende als ontmoetingsplaats voor vooraanstaande personen binnen de kerk.

iemand die helper is geweest van verschillende sterke persoonlijkheden, kan goed aanvoelen welke problemen zo'n situatie met zich meebrengt. Wanneer mensen zich in zo'n kleine omgeving bevinden, treden er onvermijdelijk misverstanden op. Personen met verschillende opvoeding zijn door de omstandigheden gedwongen dag na dag, week na week in elkaars nabijheid door te brengen. Menselijk gesproken is dit allesbehalve gemakkelijk, zelfs niet met alle christelijke bekering van de wereld.

Lukas beschrijft niet wat Markus deed in de tijd tussen zijn terugkeer naar Jeruzalem en zijn vertrek naar Cyprus met Barnabas. Misschien heeft hij Petrus geholpen. Jeruzalem was het centrum van de vroege kerk. En er zijn aanduidingen dat Markus' ouderlijk huis diende als ontmoetingsplaats voor vooraanstaande personen binnen de kerk.

Markus verdwijnt nu van het toneel — en duikt pas weer op aan het einde van het leven van Paulus.

Weer in de gunst van Paulus

Paulus' brief aan de gemeenteleden in Kolosse in Klein-Azië werd geschreven aan het begin van het zesde decennium tijdens zijn eerste periode van gevangenschap. Tegen die tijd is Markus weer in de gunst van Paulus gekomen. Paulus schrijft met bewogenheid over Markus: „... en Marcus, de neef van Barnabas — over hem hebt gij opdracht gekregen; ontvangt hem, indien hij bij u mocht komen — en Jezus genaamd Justus, de enigen uit de besnedenen, die mijn medewerkers zijn voor het Koninkrijk Gods, en die mij dan ook tot troost zijn geweest” (Kol. 4:10-11).

Deze uitspraak is niet zonder betekenis. Elke kerk heeft zijn hoofdkwartier. De bevoorrechte personen die in Jeruzalem, het centrum van activiteiten van de kerk, woonden, hadden een speciaal inzicht in de manier waarop de dingen moesten worden gedaan. Van alle metgezellen van Paulus waren er slechts twee, waaronder Markus, die de oude apostel op deze speciale manier terzijde konden staan.

Paulus schreef ook een persoonlijke brief aan Filemon toen hij in Rome huisarrest had tijdens zijn eerste gevangenschap. Ook hierin noemt hij Markus. „Epafras, mijn medegevangene in Christus Jezus, laat u groeten, en Marcus, Aristarchus, Demas en Lucas, mijn medearbeiders” (Fil. 23-24). Het is duidelijk dat de evangelieschrijver Markus de evangelieschrijver Lukas kende. Beiden hadden van tijd tot tijd samen met Paulus gereisd. De beide mannen hadden gelegenheid genoeg gehad om elkaar verhalen en gebeurtenissen te vertellen, en zelfs om elkaar hun eerste geschriften te laten lezen. Het is onvoorstelbaar dat zij nooit samen zouden hebben gesproken over alle belangrijke gebeurtenissen uit Jezus' ambtsperiode.

Enkele jaren later, in 68 n. Chr., weet Paulus dat hij binnenkort geëxecuteerd zal worden op last van keizer Nero. Hij moet maatregelen treffen voor de dingen die na zijn dood moeten gebeuren. Tijdens zijn tweede en laatste gevangenschap in Rome schrijft Paulus zijn tweede brief aan de jonge evangelist Timotheüs. Bij het doorgeven van zijn

laatste instructies schrijft Paulus: „Doe uw best spoedig tot mij te komen. Want Demas heeft mij uit liefde voor de tegenwoordige wereld verlaten. Hij is naar Tessalonica vertrokken . . . Alleen Lucas is nog bij mij. Haal Marcus af en breng hem mede, want *hij is mij van veel nut voor de dienst*” (2 Tim. 4: 9-11).

Sinds Paulus' brief aan Filemon heeft Demas het Werk van God verlaten. Hij is geen medewerker meer. Maar Markus, daarentegen, is van groter nut en waarde geworden.

Petrus en Markus

Zowel in de Bijbel als in latere geschriften zijn aanwijzingen te vinden voor de speciale band tussen Petrus en Johannes Markus. We weten al dat Petrus direct naar het ouderlijk huis van Markus ging na zijn miraculeuze ontsnapping uit de gevangenis in de vroegste periode van de kerk. Hij wist dat de vooraanstaande leden van de kerk van Jeruzalem daar te vinden waren.

Veel later schrijft Petrus zijn eerste brief aan de gelovigen in het noordelijk deel van Klein-Azië. Hij besluit deze brief met diverse persoonlijke groeten aan leden van de kerk. Simon Petrus schrijft: „U laat de medeuitverkorene te Babylon groeten, en *mijn zoon Marcus*” (1 Petr. 5:13). Dit duidt erop dat Markus Petrus zo na was, dat deze hem zijn zoon in het geloof noemt. Misschien hebben de preken van Petrus de bekering van Markus teweeggebracht. Paulus noemde immers ook Timotheüs en Titus zijn zonen in het geloof.

Verder kan het zijn dat als Markus' echte vader was overleden, Petrus steeds meer diens rol heeft overgenomen als sympathieke adviseur en raadgever van de jonge man.

Het is niet duidelijk wanneer Johannes Markus precies Petrus' helper is geweest. Dit kan tijdens verschillende momenten van Petrus' werk zijn geweest wanneer hij niet Paulus of Barnabas diende. De Handelingen der Apostelen en de brieven uit het Nieuwe Testament laten zien dat deze mensen (apostelen en helpers) veel reisden.

Aanwijzingen in overleveringen

Vrijwel alle niet-bijbelse geschriften leggen een verband tussen het evangelie van Markus en het predikwerk van Petrus. De details wijken van elkaar af,

maar er bestaat geen verschil van mening over dit belangrijke punt.

Papias uit Hiërapolis in Klein-Azië heeft veel tijd besteed aan het verzamelen van overleveringen van de vroege kerk. Hij leefde van ongeveer 70 tot 130 n.Chr. Hij schijnt een vriend te zijn geweest van Polycarpus uit de stad Smyrna in Klein-Azië.

Papias heeft een uitgebreid vijfdelig werk geschreven, dat *De Verklaring van de Orakelen van de Heer* heette. Het boek zelf is zoekgeraakt of verlorengedaan bij een heidense boekverbranding. Gelukkig zijn er nog enkele interessante fragmenten bewaard gebleven in de vorm van citaten in het boek *Kerkgeschiedenis* van Eusebius.

Tal van latere schrijvers over de kerk hebben Papias genoemd in hun eigen

In zijn jeugd had Markus de neiging om moeilijke momenten uit de weg te gaan. Toch werd hij door God gebruikt om een deel van het evangelie van het Koninkrijk van God te schrijven.

beschouwingen over de relatie tussen Petrus en het evangelie van Markus. Hun uitspraken zijn dus minder waardevol omdat ze van recenter datum zijn. Om een voorbeeld te geven, volgt hier een citaat van Irenaeus: „Na hun dood [die van Paulus en Petrus] liet Marcus, de discipel en tolk van Petrus, ons ook in geschreven vorm de dingen na die Petrus had geprekeet” (uit: Eusebius, *Kerkgeschiedenis*, 5.8.2.). Maar nu terug naar de Bijbel.

Aanwijzingen in de Bijbel

Bepaalde stukken uit het evangelie van Markus lijken de vaste relatie met de apostel Petrus te bevestigen. Markus begint zijn boek natuurlijk met het begin van Jezus' predikambt. De eerste gebeurtenissen uit dit verhaal vinden plaats in het huis van Petrus (Markus 1:16-18, 29, 36). Aan het einde is er een persoonlijke boodschap aan Petrus die in geen enkel ander evangeliever-

haal voorkomt (Markus 16:7).

Verder wordt er in het evangelie van Markus een harder oordeel over Petrus geveld dan in de andere drie evangeliën. A.E.J. Rawlinson merkt op dat Petrus bijna nergens wordt genoemd, behalve in negatieve zin, zoals bij zijn berisping door Jezus (zie *The Gospel According to Mark* („Het evangelie volgens Markus”) 1925, p. 28).

Het is hoogst onwaarschijnlijk dat een trouw helper en assistent Petrus zo ongunstig zou afschilderen — noch voor diens dood, noch na die tijd — tenzij hij daarvoor uitdrukkelijk toestemming of opdracht had. Er is wel eens gezegd dat niemand anders dan Petrus zelf de moed heeft gehad om zo'n negatief portret toe te laten.

Over het evangelie van Markus

Markus was geknipt om het te schrijven. Hij kende de juiste mensen. Zijn ouderlijk huis was een trefpunt voor de vroege kerk. Ongetwijfeld werden Jezus' uitspraken en handelingen in de loop der jaren keer op keer herhaald in zijn aanwezigheid. Veel mensen die precies wisten wat er was gebeurd, leefden nog.

Veel van Markus' beschrijvingen sluiten aan bij die van Mattheüs en Lukas. Natuurlijk bevatten de evangeliën van Mattheüs en Lukas veel materiaal dat Markus helemaal weglaat. Maar op de punten waar de drie overeenkomen, schildert Markus de gebeurtenissen altijd het levendigst en meest gedetailleerd. Misschien betreft het hier ook wel de herinneringen van zowel Petrus als Markus. Hoe dan ook, Markus moet in ieder geval een opmerkelijk persoon zijn geweest.

Afgezien van zijn evangelieverhaal zou er geen echte reden zijn geweest om een artikel aan het leven van Markus te wijden. Zijn leven is alleen van belang voor een breder publiek vanwege zijn evangelie. Markus was zeer menselijk. Hij heeft enkele ernstige fouten gemaakt. In zijn jeugd had hij de neiging om moeilijke momenten uit de weg te gaan. Maar toch werd Markus door God gebruikt om een deel van het evangelie van het koninkrijk van God te schrijven.

Misschien wilt u wel over Jezus gaan lezen. Misschien wilt u meer over Gods koninkrijk weten. Waarom zou u niet de gratis Bijbelcursus van Ambassador College aanvragen? In uw eigen omgeving kunt u dan een studie van de grote levensvragen maken. □

KOLOSSUS

(Vervolg van pagina 6)

pese Parlement in Straatsburg. Het was een belangrijke mijlpaal in de geschiedenis van Europa.

Maar nog steeds wordt de vooruitgang belemmerd door wraakzuchtig en egocentrisch nationalisme. Tot nu toe zijn de met het nemen van besluiten belaste instellingen van de EG met slechts weinig effectieve macht bekleed. Er heeft slechts een minimale overdracht van nationale bevoegdheden plaatsgevonden.

Nog steeds worden de posities van de regeringen bij EG-onderhandelingen door nationaal eigenbelang bepaald, in het bijzonder op het terrein van de landbouwpolitiek. Ruzies over de manier waarop de EG haar geldmiddelen besteedt hebben sommige waarnemers zelfs ertoe geleid, de mogelijkheid van een *ineenstorting* van de Economische Gemeenschap te voorzien.

In de naaste toekomst staat de EG voor een aantal kritieke beslissingen. De meeste Europeanen realiseren zich dat er geen weg terug is. Velen blijven hopen dat de resterende jaren van deze eeuw toch nog getuigen zullen zijn van de vorming van een samenhangende, volledig functionerende Verenigde Staten van Europa. En zij hebben gelijk!

Lang geleden voorzegt!

Zoals zo vaak in dit tijdschrift uiteengezet, onthullen de bijbelse profetieën dat er aan de horizon een machtig Nieuw Europa daagt!

De Bijbel voorzegt dat er in onze dagen een gigantisch wereldhandelssysteem zal worden gevormd, dat met wereldomspannende politieke macht en invloed zal worden bekleed. Uiteindelijk zal dit geprofeteerde Nieuwe Europa een grotere bevolking hebben, over grotere industriële en economische mogelijkheden beschikken en *militair* sterker zijn dan zowel het huidige Rusland als de Verenigde Staten.

Bijna een kwart eeuw geleden verklaarde hoofdredacteur Herbert W. Armstrong met betrekking tot de pas geschapen Gemeenschappelijke Markt:

„Het gaat hier om een van de belangrijkste ontwikkelingen van de wereldgeschiedenis. Zij doet een sluimerende reus ontwaken. Zij ontwikkelt zich tot de schepping van een REUSACHTIGE NIEUWE WERELDMACHT — mach-

tiger dan Rusland of de Verenigde Staten! Zij zal op snelle en dynamische wijze de PROFETIE vervullen! Zij zal het ROMEINSE RIJK doen opstaan!” (*The PLAIN TRUTH*, september 1961.)

De geschiedenis van het continent is doordrongen van de oude Romeinse droom van een verenigd Europa. Het oorspronkelijke Romeinse Rijk kwam ten val in het jaar 476. Maar de bijbelse profetieën onthulden dat het in de loop der eeuwen telkens en telkens weer zou worden heropgericht. De meest recente poging om het Romeinse Rijk te doen herleven, werd ondernomen door Benito Mussolini. Tegenwoordig zijn wij getuigen van de economische opleving van het laatste Romeinse Rijk! Het zal uit 10 landen of landenblokken bestaan, maar niet noodzakelijkerwijs uit de tien die momenteel in de EG zijn verenigd.

De uiteindelijke politieke eenheid

van Europa zal echter niet tot stand komen door een langzame evolutionaire ontwikkeling, maar *plotseling* — als reactie op de verschrikkelijke bedreigingen die het bestaan zelf van het Continent op het spel zetten! De „grondvester” van de Gemeenschappelijke Markt, Jean Monnet, voorzag dit feit toen hij opmerkte dat „*noodzaak* de werkelijke bindende macht zal blijken”. De komende jaren zullen de specifieke gebeurtenissen opleveren die de uiteindelijke, plotselinge, wanhopige samensmelting van Europa zullen uitlokken.

Bovendien onthullen de profetieën dat de *religie* in deze ontwikkeling haar rol zal spelen, en wel door het enthousiasme voor de eenwording van Europa te stimuleren. De Rooms-Katholieke Kerk, die nu gevangen zit in de worsteling tussen het Sovjet-atheïsme en de wereldse ideologie van

Menselijk verstand versus dierlijk brein

De wetenschap spant zich al lange tijd in om het verstand van de mens te begrijpen. Hoewel de menselijke hersenen qua grootte, vorm en structuur lijken op de hersenen van veel diersoorten, maakt het verstand van de mens hem oneindig superieur. Het verschil is echter niet fysiek en kan derhalve door de technieken van de moderne wetenschap niet worden waargenomen. Ons gratis boekje *Wat de wetenschap niet kan ontdekken over het verstand van de mens* biedt u verrassend en bewijsbaar materiaal dat de wetenschap over het hoofd ziet.

de Amerikaanse consumptiemaatschappij, zal haar historische rol als „bindmiddel” voor Europa weer op zich gaan nemen om daarmee de diverse volkeren en culturen van het continent aaneen te voegen.

Nieuwe supermacht

Het toneel is dus in gereedheid gebracht.

Europa staat op de drempel van een ongeëvenaarde wereldmacht. Op grond van zijn economische dynamiek, zijn politieke spierkracht en zijn blijvende behoefte aan olie uit het Midden-Oosten zal het komende Verenigde Europa in de positie zijn, de geopolitieke balans van de wereld te wijzigen!

Maar zal deze nieuwe macht in staat zijn conflicten met andere supermachten uit de weg te gaan terwijl zij zelf op weg is de status van supermacht te bereiken?

De laatste, beslissende herleving van het Romeinse Rijk is op dit moment al in het ontwikkelingsstadium. De profetieën zullen snel in vervulling gaan, in het bijzonder in het Midden-Oosten. Dit Europese politiek-economisch-militair-religieuze rijk zal een diepgaande invloed uitoefenen op de toekomst van de wereld — en op het leven van al onze lezers.

Om die reden zal De ECHTE WAARHEID de ontwikkelingen in de Europese Gemeenschap op de voet blijven volgen! □

Ware Kerk

(Vervolg van pagina 23)

door middel van de Bijbelcursus van Ambassador College en andere belangrijke, gratis literatuur die wij op aanvraag toesturen. Sommige mensen zijn, doordat zij niet wisten dat een van Gods eigen geroepen, toegewijde dienaren naar hen toe kon komen om vragen te beantwoorden, LID geworden van een der kerken van deze wereld. Van de ware Kerk van God kunt u uit uzelf geen LID worden — de Almachtige God *plaatst u erin*. Maar indien u vragen heeft over leerstellingen of praktijken — of welke vraag ook die u heeft over de Kerk of de Bijbel, of de christelijke LEVENSWIJZE, schrijft u ons dan. God heeft vele, waarlijk geroepen en uitverkoren mannen die uw vragen kunnen beantwoorden.

Overweeg nauwkeurig de FEITEN, volgens uw BIJBEL. Neem *daarna* uw beslissing en doe wat GOD u toont. □

Nucleaire oorlog

(Vervolg van pagina 13)

sen om te bewijzen dat Hij inderdaad de strijd heeft gevoerd voor een volk dat overvallen werd, toen dat volk en zijn regeerders OP HEM VERTROUWEN.

Wij zullen deze boeiende geschiedenis in het volgende nummer voortzetten. □

VERKIEZINGEN

(Vervolg van pagina 4)

stelde Mitterrand „voorbereidende besprekingen” voor die moeten leiden tot een „conferentie van geïnteresseerde deelnemers” met als onderwerp een nieuw politiek verdrag.

De Franse President wees erop dat sommige leden van de uit 10 naties bestaande Europese Gemeenschap — waarbij hij in het bijzonder op Brittannië doelde — mogelijk niet in een dergelijk politiek verdrag geïnteresseerd zijn. Maar de teneur van Mitterrands toespraak was dat Europa zich nauwer aaneen moet sluiten in weerwil van de jaarlijks terugkerende Britse klachten over de hoogte van het landbouwbudget van de EG.

„Ik heb teveel vertrouwen in onze geschiedenis om een teruggljiden toe te laten”, stelt Mitterrand met nadruk. „Maar wij moeten niet te lang meer wachten.”

Verenigt u of ga ten onder

In de komende maanden en jaren zullen er ongetwijfeld meer Europese leiders naar voren treden en dezelfde eis op tafel leggen als een andere Fransman, de historicus Fernand Braudel, die verklaarde: „Tenzij wij het denkbeeld van een Verenigde Staten van Europa nieuw leven kunnen inblazen, zullen wij niet in staat zijn de Europese cultuur te redden, laat staan de Europese economie.”

Het centrale punt van een dergelijke eenheid is de ontwikkeling van een gemeenschappelijke houding jegens de defensie — *aanvankelijk* in nauwe samenwerking met die van de Verenigde Staten, maar langzamerhand tot een steeds grotere onafhankelijkheid leidend.

In een praktijkdemonstratie van een gemeenschappelijke Europese defensieontwikkeling zullen de regeringen van Frankrijk en West-Duitsland volgens het nummer van 28 mei jl. van het

weekblad *Aviation Week & Space Technology* naar verwachting spoedig een gemeenschappelijk principebesluit nemen om tot de ontwikkeling van een nieuwe anti-tank helicopter te komen. De eerste vlucht van een prototype zou in 1987 kunnen plaatsvinden, en de eerste levering — aan de Franse militairen — reeds in 1991.

Sommige kringen in de Verenigde Staten moedigen een dergelijke ontwikkeling krachtig aan. De columnist William Safire voorspelde onlangs dat de „wind van de verandering” op den duur de Amerikaanse strijdkrachten uit Europa naar huis zou blazen. Safire voorziet ook dat West-Duitsland en Frankrijk „in de komende tien jaar” hun militaire potentieel zullen bundelen om wat hij noemt „een nieuwe as van militaire kracht” te vormen.

Het tijdschrift *Business Week* waarschuwt dat „de as Parijs-Bonn” en andere stappen om autonome Europese defensie-inspanningen te versterken, „ertoe neigen een kloof te vormen tussen Europa en de Verenigde Staten”.

Sommige Europese leiders denken openlijk verder dan de huidige taboes, en richten de blik op de toekomst. Zo deed bijvoorbeeld Jürgen Todenhoefer, de eerste woordvoerder voor ontwapening van de Christen-Democratische Unie van de Westduitse bondskanselier Helmut Kohl, op 17 april jl. een oproep tot Europa om een grotere rol op zich te nemen in de eigen nucleaire verdediging en uiteindelijk West-Duitsland een stem te geven in het gebruik van kernwapens.

Todenhoefers opmerkingen geven niet het officiële Westduitse standpunt weer, en ze stuiten op veel kritiek. Maar dat neemt niet weg dat ze een weerspiegeling vormen van het toenemende Westduitse verlangen om de Europeanen meer controle te geven over hun eigen defensie.

Zo zullen dus de mogelijke verdere wilde verschuivingen in de Amerikaanse politiek — van de ene verkiezing naar de andere — en de ernstige onzekerheid die ze zullen teweegbrengen, in belangrijke mate van invloed kunnen zijn op de uiteindelijke opkomst in Europa van het herrezen Romeinse Rijk — een herleving na een lange rustperiode, zoals die in uw bijbel wordt voorgezegd. Het zal bestaan uit een politieke, militaire, economische en zelfs religieuze unie. □

BRIEVEN VAN ONZE LEZERS

Tijdens de recente aardbeving, waarvan het epicentrum in Luik was gelegen, en deze in Maastricht, zeer goed voelbaar was, werd ik 's nachts wakker geschud door deze beving. Op datzelfde moment trof mij een enorm gevoel van machteloosheid. Na de beving kon ik de slaap niet meer vatten. Gedachten schoten door mijn hoofd, en waarschuwingen van aardbevingen in artikelen van de [ECHTE] WAARHEID die ik jaren geleden had gelezen.

Ik ben letterlijk en figuurlijk door deze beving wakker geschud.

Na jarenlang dit blad te hebben gelezen, en uiterst kritisch te zijn geweest — met als gevolg dat ik zelfs al eens het abonnement heb opgezegd (en hierop ben teruggekomen!) — kan ik alleen maar zeggen: uw blad is *uniek*.

L.A. Brandt, Maastricht

Na het lezen van „De waarheid omtrent kindermishandeling” in uw uitgave van maart 1984 ben ik tot de conclusie gekomen dat uw tijdschrift een unicum is. Ik heb zeer veel artikelen over het onderwerp kindermishandeling gelezen, maar nog nooit een artikel dat zo volmaakt en volledig juist is.

Als secretaresse op een kantoor van het Departement van tucht, zware misdrijven en voorwaardelijke vrijlatingen van de staat Florida heb ik in het eerste jaar van mijn werk uit de eerste hand waarschijnlijk over om en nabij de 300 gevallen van kindermishandeling gehoord of gelezen. Dit was een zeer weerzinwekkende en ontmoedigende ervaring voor mij. Ik denk dat ik wel honderdmaal ben gestorven wegens die kinderen die het nooit begrepen.

Dit was een van de eerste banen die ik heb gehad, en wanneer ik er nu aan terug-

denk, geloof ik dat ik in de gelegenheid was (als ik het een gelegenheid kan noemen) om me bewust te zijn van wat veel kinderen in mijn omgeving overkomt. Uit de eerste hand had ik kennis van dingen waarover veel mensen *nooit* van hun leven horen! Toen ik met die baan pas was begonnen, was ik bij tijd en wijle erg gedepimeerd en verward, omdat ik niet kon geloven dat dit in mijn eigen omgeving plaatsvond! Na mijn eerste jaar [op genoemd kantoor] wende ik aan deze hartverscheurende realiteit, maar nooit ben ik de pijn vergeten die ik voelde voor die mooie, prachtige schepseltjes van God.

Laat ik meteen zeggen dat 90 procent van de mensen die kinderen mishandelen zelf kinderen zijn (onopgevoed, arm en met zeer lage normen). Dit weet ik heel zeker. Zoals wij allemaal weten is het erg moeilijk om iemand te veranderen als hij eenmaal volwassen is.

Persoonlijk geloof ik vanuit mijn eigen ervaring dat deze misdaad wordt begaan door de *kinderen-met-kinderen*. In bijna alle gevallen die ik me kan herinneren waren de ouders jonge, onervaren, onvolwassen kinderen die ofwel *moesten* trouwen, ofwel het produkt van een „gedwongen” huwelijk waren.

Ik houd erg veel van alle kinderen, omdat zij onschuldig zijn, tot hun anders wordt geleerd en omdat zij „klei” zijn dat gevormd kan worden naar wat u maar wilt. Het zijn prachtige geschenken van God, maar wij bewijzen hun een zeer slechte dienst als wij hen in de steek laten en hen niet in ons leven brengen en hun geluk en de genoegens *geven* van het zuivere leven dat zij verdienen.

**Victoria Lucas
Fort Pierce, Florida, V.S.**

Uw tijdschrift is één van de meest informatieve en intelligent geschreven tijdschriften die ik ooit gelezen heb.

Dankzij deze waardevolle nummers die ik al eenanderhalve jaar ontvangen heb en ook door de vele boekjes die U mij toestuurde, besef ik dat er nog veel te veranderen is aan onze wereld.

De onderwerpen die in de tijdschriften aan bod komen, vind ik zeer boeiend en leerrijk!

Ik dank U voor alle goede informatie die ik al gekregen heb en ook voor wat ik nog zal ontvangen.

Doe zo voort!

Ik ben ervan overtuigd dat velen het er met mij over eens zullen zijn!

**Mw. P. Desmet,
Brugge, België**

Opgegroeid als atheïst vond ik het goed eens te lezen over mensen die godsdienst belijden en ook realiteitszin tonen.

Ik hoop dat dat oprecht zo is en dat de oprichters niet het zoveelste groepje zijn die achteraf dogmatisch, drammerig en tolerant bleken.

Helaas meen ik dit al hier en daar te kunnen registreren.

Ik zal open blijven staan voor wat dan ook, maar ik kan me niet aan de indruk onttrekken dat dit weer een truc is om zieltjes te winnen.

Niettemin zou ik graag die boekjes ontvangen voor een completer beeld.

R.H. Ter Cock, Leusden

• *Leest u ook de volgende twee brieven.*

Ik ben zeer onder de indruk van het feit dat, hoewel ik veel van uw publikaties heb ontvangen, ik *nooit* een verzoek om betaling heb ontvangen. Dit is nogal ongebruikelijk, om het zacht uit te drukken.

Hopelijk zal deze kleine bij-

drage u helpen. Heel veel dank.

**Rae J. Stephens
Pink Mountain,
British Columbia, Canada**

Ik ben een oude man en zou nooit hebben kunnen leren wat uw boekjes mij hebben geleerd zonder het „gratis” ervoor. Ik wil u bedanken en eveneens iedereen die het mij mogelijk maakt ze te lezen.

**R. Michel
Victoria, British Columbia,
Canada**

Het was louter door toeval dat ik stuitte op een paar exemplaren van het tijdschrift *The Plain Truth* [De ECHTE WAARHEID], die onmiddellijk mijn aandacht trokken. De artikelen behandelen sommige van de brandende kwesties die dezer dagen de mensheid in verwarring brengen. De poging die wordt gedaan om de mensen ertoe te brengen volgens Gods wet te leven is zeer prijzenswaardig, in het bijzonder als wij in aanmerking nemen wat er in deze wereld van vandaag gaande is.

Als Hindoe, opgevoed in een zeer conservatieve familie, heb ik niet de gelegenheid gehad de Bijbel te lezen. Graag zou ik een regelmatig abonnement willen hebben.

**Tahen Dunpath
Poudre d'Or Village,
Mauritius**

Al sinds enige jaren heb ik het genoegen Uw blad te ontvangen. Tot nu toe is het het enige blad dat eens een heldere kijk geeft over de toestanden in de wereld.

Nu kan ik tenminste een vergelijk maken tussen de artikelen in Uw blad en die in de meeste kranten cq. tijdschriften.

Ontvang mijn grote dank voor het regelmatig toezenden van Uw blad.

H. Thieme, Soest

WERELD- VREDE

Hoe het tot stand zal komen

Geleerden en staatslieden zien in de vorming van een superwereldregering de enige hoop voor wereldvrede. Maar tegelijk erkennen zij dat de vorming van een dergelijke regering menselijkerwijs

onmogelijk is. Is er dan nog enige hoop dat het menselijk geslacht zal overleven?

Lang geleden verkondigde een beroemde persoonlijkheid een oplossing

voor de wereldproblemen: een wereldregering die vrede en een overvloedig bestaan voor iedereen zal brengen. Maar de wereld verwierp en onderdrukte die boodschap.

Gezien de huidige toestand in de wereld is het van vitaal belang dat wij deze kennis herontdekken!

Ons boekje *WERELDVREDE — hoe het tot stand zal komen* biedt ontzaglijk goed nieuws dat toont hoe spoedig de oplossing voor de kwalen van de mensheid zal komen! Vraag ons om een exemplaar.

Vermeld a.u.b. bij al uw aanvragen het nummer van uw adresstrook.

